

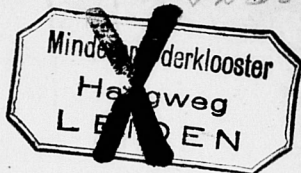
Per 100/

496

D

5

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

1434 0180

H. ANTONIUS VAN PADUA,
BID VOOR ONS!

ADUA,

hien, M. Gladbach.

Minderbroeders
Leiden
Antonius-Boek

Geestelijke bedevaad
naar den
grooten wonderdoener van Padua
bestaande
uit de novene der negen Dinsdagen
het responsorium
en vele andere gebeden
ter eere en ter aanroeping van den Heiligen

Met kerkelijke goedkeuring.

G. Borg,
Amsterdam 1897.

IMPRIMATUR.

Ruræmundæ, 1 Novembris 1896.

Dr. P. Mannens,
Librorum Censor.

Uitnoodiging

tot eene geestelijke bedevaart naar den
H. Antonius van Padua.

Op den 15. Augustus 1895 is het zeven eeuwen geleden, dat de H. Antonius het licht der wereld aanschouwde, om als een groot licht des hemels de wereld met eenen wonderbaren glans te verwullen. De stad Padua heeft het zevende eeuwfeest der geboorte „van haren heilige“ met de grootst mogelijke pracht gevierd, en dat verheven heiligdom, dat „de eerbied des volks aan den heiligen belijder Antonius“ (opschrift boven het graf van den heilige) gebouwd heeft, heeft nauwelijks de duizenden kunnen bevatten, die den grooten wonderdoener dáár wilden huldigen, waar de Heer hem eens zelfs uit den mond der kinderen en zuigelingen lof bereid heeft. (Ps. 8, 3.) Er zijn weinig andere dienaren Gods, „welke hem in roem gelijk komen“ (Sir. 44, 20), wier beeltenis men zoo veelvuldig aantreft en die door zoo velen met zulk vertrouwen aange-roepen worden. Geen wonder ook! heeft toch

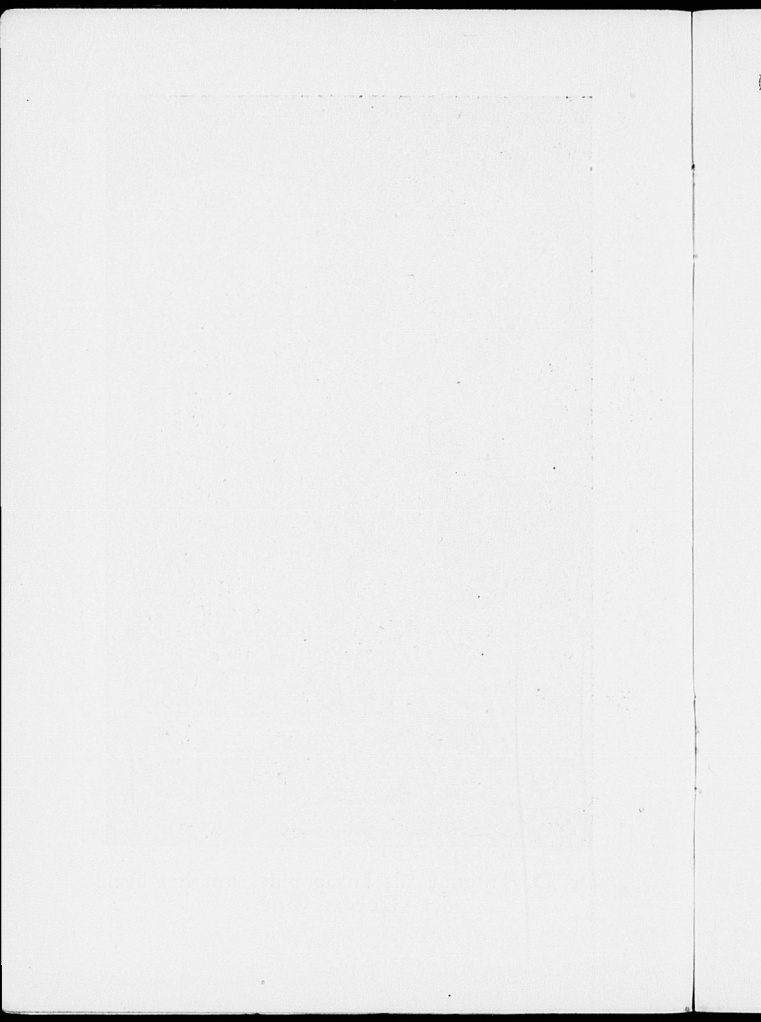
de Almachtige alles gedaan, om aan dezen grooten zoon van den serafijnschen vader Franciscus eenen naam te geven, die boven vele namen is, daar Hij hem gedurende bijna zeven eeuwen verheerlijkt heeft, door onloochenbare wonderen.

O hoe vele vereerders van den H. Antonius zouden zoo gaarne in het jubeljaar ter bedevaart hebben willen gaan naar Padua naar die gezegende plaats, waarvan duizenden hunner broeders verhoord en getroost terugkeerden, hoe gaarne zouden zij hunnen geestelijken en lichamelijken nood aan het graf van den heilige hebben willen nederleggen en die gezegende tong vereeren, welke door een onafgebroken wonder tot op den dag van heden ongeschonden gebleven is! Echter zij hebben óf geene gelegenheid gehad óf wel de middelen voor de verre reis naar Padua ontbraken hun.

Deze allen worden alsnog uitgenoodigd *eene geestelijke bedevaart naar den H. Antonius te ondernemen, waartoe dit boekje hun een gids en voorbidder wil zijn. Laten wij in den geest ter bedevaart gaan naar het jubelfeest van den heilige*, doordat wij de hem zoo welgevallige novene der negen Dinsdagen met vromen ijver verrichten, in het algemeen de Dinsdagen aan hem toewijden en zijne afbeeldingen met de geurige bloemenslingers van een vertrouwvol gebed omkransen! Verheugen wij ons tevens van ganscher harte over de goedheid van God, „Die wonderbaar is in Zijne heiligen“,

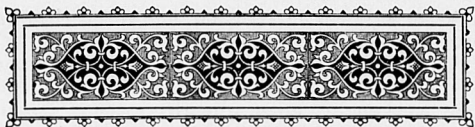
De H. Antonius als knaap bidt voor het beeld
der Moeder Gods.

jubelen wij over de voortdurende verheerlijking van den heiligen wonderdoener, waarin het geloof de bevestiging erkent van datgene wat Jesus aan Zijne leerlingen beloofd heeft, „de werken te doen, die Hij gedaan heeft, ja zelfs nog grootere, dan deze“ (Joh. 14, 12), en danken wij de Goddelijke Barmhartigheid, dat ons zulk een voorspreker en zaakwaarnemer bij den troon der Eeuwige Gerechtigheid gegeven werd! Op deze wijze zullen wij het jubelfeest van den heilige vieren op eene wijze, die hem waarlijk tot eere, ons echter tot hulp en troost strekken zal.

O H. Antonius, machtige wonderdoener, U zij dit boekje, als eene geringe jubelgave, met den diepsten eerbied toegewijd! Moogt Gy allen, die het ter uwer vereering gebruiken, aan uwen zegen en uwe voorspraak deelachtig laten worden, opdat zij zich verheugen en jubelen in U, „den heilige der geheele katholieke wereld!“

Korte geschiedenis van den heilige en zijner vereering.

Op den 15 Augustus 1195, op het feest van Maria Hemelvaart, werd te *Lissabon* aan *Martinus van Bulloens* of *Bulhem* door zijne echtgenoot *Maria* een zoontje geschonken, dat in het H. Doopsel den naam *Ferdinand* ontving. Zijne godvreezende ouders, beiden uit hoogadelijk geslacht, droegen de meest mogelijke zorg voor de opvoeding van den begaafden knaap en vertrouwden hem reeds op zijn tiende jaar aan de kanunnikken der kathedraal ter onderrichting toe. (Over de jongelingsjaren van den heilige in de orde der reguliere Augustijnen, zijne intrede in de Franciskanerorde en zijne werkzaamheid daarin, bevindt zich een kort bericht in de overwegingen van „de novene der negen dinsdagen,” zoodat hier slechts zal medegedeeld worden, hetgeen daár niet vermeld is). De H. Antonius werd, nadat men te Forlì de schitterende geestesgaven, die hij uit ootmoed verborg, met verwondering erkend had, door den H. Franciscus naar Nercelli gezonden,

om zich daár op het godgeleerde leeraamt voor te bereiden. Reeds na korte studie benoemde hem de serafijnsche vader tot leeraar der heilige wetenschappen voor de Minderbroeders. Groot waren de uitkomsten des heiligen in deze hoedanigheid, doch grooter nog die zijner apostolische welsprekendheid, welke met Gods genade in Italië en Frankrijk duizenden zondaars bekeerde, en ontelbare dwalenden tot het geloof terugvoerde, zoodat hij den bijnaam „hamer der ketters“ verkreeg. In het jaar 1225 werd Antonius guardiaan van Puy in de provincie Narbonne, later custos van Limoges. Hij predikte op vele plaatsen van Frankrijk, waarbij God door talrijke wonderen aan zijne woorden bovennatuurlijke kracht verleende. Omstreeks Paschen 1227 werd hij tot provinciaal der Romagna benoemd. In die hoedanigheid kwam hij ook naar Padua, welks burgers door hunnen vromen ijver voor den heilige de eer verdienden, dat hij den naam hunner stad draagt. Daar verscheen hem de goddelijke Heiland in de gedaante van een aanminnig kindje, daar predikte hij onder de grootste deelneming der bevolking, deed buitengewone wonderteekenen en beschermde de stad tegen de gruwzaamheid van den tiran Ezzelino. Herhaaldelijk predikte hij ook in andere steden van Italië en woonde daarop in Mei 1230 het generaal-kapittel van Assisië bij, door hetwelk hij in aangelegenheden der orde naar Rome gezonden werd. Daar

verkondigde Antonius het woord Gods voor de talrijke vreemdelingen, die in de eeuwige stad zamen stroomden, en o wonder! ieder hoorde hem in zijne eigene taal spreken. Paus Gregorius IX, door bewondering medegesleept, brak uit in de woorden: „Dat is de ark der beide Testamenten en de schatkamer der H. Schriften.“ (Het verdere over de deugden en wonderen des heiligen bevindt zich in de overwegingen „der negen Dinsdagen.“)

Geheel uitgeput door zijne apostolische moeiten en arbeid, ontsliep de H. Antonius op den 13 Juni 1231 zalig in den Heer; op den 18. werd zijn H. lichaam onder groote wonderteekenen naar Padua overgebracht, ten einde in de kerk St. Maria Maggiore op de plechtigste wijze begraven te worden.

Zoo talrijk waren de gebedsverhooringen aan zijn graf, dat de bovengenoemde paus Gregorius IX. hem reeds op den 30 Mei 1232, dus nog geen jaar na zijn zalig afsterven, tot heilige der Kerk verklaarde. Op denzelfden dag luidden te Lissabon plotseling alle klokken der stad, als wilde de Heer aan hare burgers de vreugdeboodschap verkondigen van de hoogste eer, die hunnen medeburger ten deel viel. En sedert dezen dag wordt de H. Antonius, zooals nauwelijks een andere dienaar Gods, in de geheele katholieke wereld vereerd, door ontelbare christenen om zijne voorspraak aangeroepen, en door duizenden getuigenissen van verhoorde gebeden door Gods genade verheerlijkt.

De H. Antonius ontvangt het ordekleed.

De Dinsdag,

de dag van den H. Antonius van Padua.

Het was *de eerste Dinsdag* na den zaligen dood van den grooten dienaar Gods, dat zijn heilig lichaam, als in een triomftocht, van Arcella naar Padua overgebracht werd. Sedert den Vrijdag, waarop hij zijne engelachtige ziel in de handen des Scheppers teruggaf, was geen wonder geschied tot op dezen dag der plechtige begrafenis, doch op dezen dag kon het getal der wonderen vergeleken worden met eenen stroom, die na het doorbreken der dijken, welke hem terughielden, zijne wateren des te krachtiger voortstuwt. Blinden kregen het gezicht weder, dooven het gehoor, stommen de spraak, lammen en kreupelen het gebruik hunner ledematen. Niemand die zich in nood bevond, riep op dezen dag de voorspraak van de heilige in, zonder verhoord te worden. Zij allen keerden getroost naar huis terug, en konden, Gods goedheid prijzend, vol vreugde uitroepen: „*Dat is de dag, dien de Heer voor den H. Antonius gemaakt heeft, laat ons op dezen dag jubelen en verheugd zijn!*“

Sedert dien bleef deze dag, zoo rijk aan genade, den bewoners van Padua bijzonder heilig en hunne gewoonte, des Dinsdags hunnen machtigen schutspatroon bij voorkeur te vereeren en om zijne voorspraak te bidden, verspreidde zich over de geheele katholieke

wereld. Bijzonder in de kerken der orde van den H. Franciscus wordt op de Dinsdagen het altaar van den heilige versierd, de responsoriumgodsdienstoefening gehouden en honderden geloovigen komen haar bijwonen.

De H. Antonius heeft echter ook zelf den Dinsdag als eenen hem bijzonder aangenamen dag aangewezen en ontelbare aangelegenheden, welke op dien dag met vertrouwen in zijne voorspraak aanbevolen werden, verhooring doen vinden. De geloofwaardigste bewijzen zyn voorhanden, dat geheel buitengewone genaden verleend werden aan die personen, welke den heilige op dezen dag bijzonder vereerden.

Ook heeft paus Clemens XIII. op den 28. Maart 1763 op *alle* Dinsdagen des jaars, zij mogen onderbroken of ononderbroken, met of zonder novene gehouden worden, *telkens eenen volkomen aflaat* verleend aan al diegenen, welke gedurende de uitstelling van het Allerheiligste bij het H. Responsorium eene kerk der Franciskanerorde bezoeken, waardig biechten en communiceeren en bidden zullen volgens de meening van den heiligen vader.

Z. H. Paus Leo XIII. heeft op den 3. Juli 1894 deze bijzondere gunst uitgestrekt over al de kerken van die orden, welke den H. Franciscus als hunnen stichter vereeren.

Oorsprong en viering

van de oefening der negen Dinsdagen
ter eere van den heilige.

„Niets is machtiger dan de mensch die bidt“
(H. Chrysostomus), echterslechts een ootmoedig,
geloovig en volhardend gebed bezit deze macht.
Dit bevestigt ons ook de H. Antonius, doordat
hij in zekeren zin zelf *de stichter* van de
verdienstelijke oefening der zoogenaamde, *negen*
Dinsdagen geworden is, door dewelke men
zijne voorspraak het beste kan verwerven.

Eene voorname dame van Bologna leefde
reeds gedurende 22 jaren in kinderloozen echt.
In deze droefenis nam zij hare toevlucht tot
den H. Antonius en, voor zijn altaar in de
Franciskanerkerk neergeknield, bad zij hem
onder tranen, dat hij door zijne voorspraak
haar eene nakomelingschap verwerven mocht.
Den daaropvolgenden nacht nu verscheen haar
de heilige in een droom, omringd van een
hemelschen lichtglans, en sprak:

*„Bezoek gedurende negen Dinsdagen mijn
beeld in de kerk der Minderbroeders, ontvang de
H. H. Sacramenten en uw bed zal verhoord
worden!“*

De dame deed het vol ijver en vertrouwen,
en haar wensch scheen in vervulling te gaan,
doch haar geloof zou nog op eene harde proef
gesteld worden. Zij baarde een knaapje, dat
echter zoo misvormd was, dat het nauwelijks

op een mensch geleeke. Haar echtgenoot geraakte daardoor in woede en beschuldigde haar met hevige woorden van ontrouw. Toen wendde de troostelooze moeder zich opnieuw vol vertrouwen tot den grooten wonderdoener van Padua, wikkelde het kind in doeken en liet het op het altaar van den heilige nederleggen, terwijl zij vuriglijk bad, dat hij toch gelukkig mochte voleindigen, hetgeen hij zoo minzaam begonnen had. In de kerk begon het arme kind opeens te weenen, men onthulde het — en o wonder! de misvormdheid was verdwenen. Men bracht aan de vrouw een liefelijk knaapje terug, welks aanblik den vader elken achterdocht ontnam en het moederhart met zalige vreugde vervulde.

De roep van dit wonder, hetwelk in het jaar 1617 geschiedde, verspreidde zich snel door geheel Italië, en talrijke vereerders van den H. Antonius verrichten sedert dien de oefening der „negen Dinsdagen“, wanneer zij in groote aangelegenheden zijne hulp willen verkrijgen.

Dezelve werd ook, wanneer zij onmiddellijk voor het feest van den heilige (alzoo gedurende negen Dinsdagen voor den 13. Juni) gehouden wordt, door paus Benedictus XIV. met eenen *volkomen* aflat op een dezer Dinsdagen naar believen verrijkt, voor al diegenen, welke deze oefening verrichten, wanneer zij de H. H. Sacramenten waardiglijk ontvangen, eene kerk der orde van den H. Franciscus bezoeken,

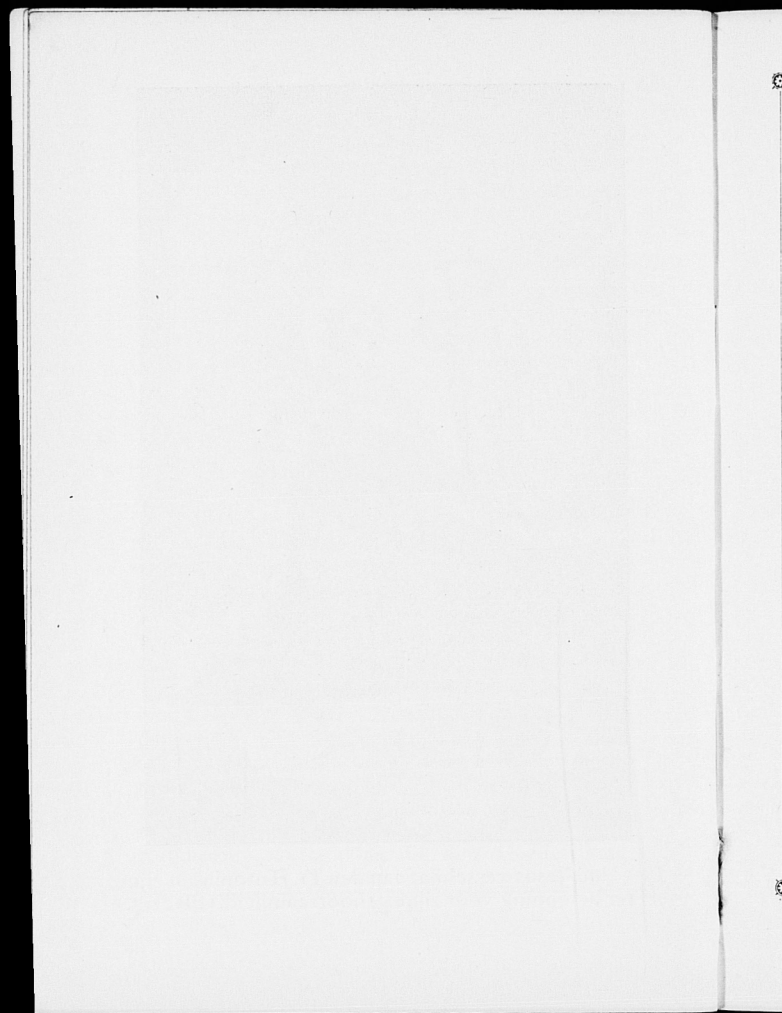
daar de gewone godsdienstoefening bijwonen en bidden volgens de meening van den heiligen vader; buitendien verleende hij voor alle andere Dinsdagen van het geheele jaar eenen aflaat van 7 jaren en 7 quadragenen.

Deze, den heilige zoo welgevallige oefening wordt door zijne vereerders gewoonlijk gehouden als volgt: Zij bezoeken op negen achtereenvolgende Dinsdagen eene kerk der orde van den H. Franciscus en wonen het H. Responsorium bij, (bevindt zich geene kerk dier orde in hunne woonplaats, dan hooren zij de H. Mis in eene andere kerk) ontvangen ten minste eenmaal de H. H. Sacramenten van Boete en des Altaars, offeren eene waskaars voor het beeld van den heilige en laten eene H. Mis lezen volgens hunne meening. Daarbij wenden zij zich negen maal met eene trouwvolle bede om verhooring hunner aangelegenheid, tot den grooten beschermheilige der bedrukten, en wijden hem voor zijne beeltenis hunne bijzondere vereering in overwegingen en gebeden, alsook door de navolging zijner deugden en het verrichten van werken der liefdadigheid.

„Daar wij echter niet bidden, opdat de goddelijke besluiten veranderd worden, maar ten einde datgene te verkrijgen, wat God besloten heeft door middel van het gebed aan ons te vervullen“ (H. Thomas van Aquine), zoo moeten wy deze oefening verrichten met ootmoedige overgiving in den Goddelijken

Het kind Jesus verschijnt aan den H. Antonius in zijne cel ter belooning voor zijne gehoorzaamheid. (Bladz. 7.)

Wil, doch ook met geloovig vertrouwen, dat wij door haar de hulp van den heilige verkrijgen zullen, indien het God behaagt en het onzer zieleheil bevorderlijk is.

Ontelbaren, die „de negen Dinsdagen“ met volhardenden ijver gehouden hebben, zijn dikwijls op wonderbare wijze verhoord geworden, mochten wij ook al eens geene verhooring vinden, wijl de vervulling onzer bede tegen den H. Wil van God of het heil onzer ziel is, dan mogen wij toch de zekere overtuiging hebben, dat de liefderijke H. Antonius onze moeite en gebeden op andere wijze zal vergelden en bij den hemelschen genadetroon, waar hij zooveel vermag, andere weldaden voor ons zal verkrijgen, want wij zijn immers bedelaars, die in zoo vele dingen barmhartigheid noodig hebben.

Bidden wij derhalve met vast vertrouwen, echter met ootmoedige overgeving van onzen eigenen wil. bidden wij met die volharding, waarmede de geloovigen van Jerusalem zulks deden na de gevangennamen van den H. Petrus, en ook wij zullen, evenals hij, nit den kerker onzer droefenis en ellende bevrijd worden door den machtigen bijstand van den wonderdoener van Padua!

Aanroeping

van den heilige en wijdingsgebed bij
het begin der oefening.

~~~~~
Wees gegroet, o H. Antonius. licht der
H. Kerk, groote leeraar en beminnaar der
goddelijke wet! Wees gegroet, o H. Antonius,
glorievolle dienaar Gods en trouwe belijder
van Jesus Christus, roem en sieraad der
serafijnsche orde! Wees gegroet, o H. Antonius,
wondermachtige patroon en vriend der be-
drukten, vreugde en troost der ongelukkigen!

Onder uwe hoede en bescherming vlucht
ik in mijne noodwendigheden, ik kom tot U,
gelijk de bedelaar tot den rijke, gelijk de
zieke tot zijnen geneesheer, uit de diepten
van dit tranendal roep ik tot U om uwe
machtige voorspraak, en, U die oefening
toewijgend, welke gij zelf uwen vereerders
aanbevolen hebt, smee ik met kinderlijk
vertrouwen om uwe hulp.

„Bezoek gedurende negen Dinsdagen mijn
beeld in de kerk der Minderbroeders, en gij
zult verhoord worden!“ Zeidet gij tot die
vrouw van Bologna, welke in haren nood tot
U hare toevlucht nam. Zie, o H. Antonius!
ik wil haar voorbeeld volgen en heden deze
oefening ter Uwer eere beginnen; ik wil met
geloovig vertrouwen U deze negen Dinsdagen
toewijden in overwegingen en gebeden, door
het bijwonen der H. Mis en het verrichten

van goede werken, terwijl ik mij, door het waardiglijk ontvangen der H. H. Sacramenten, vereenigen wil met Dengene, Dien gij, in de gedaante van een kindje, op uwe armen hebt gedragen.

Echter, in het bewustzijn mijner zwakheid en armzaligheid, bid ik U met de grootste vurigheid des harten, dat gij mij van God de genade moogt verkrijgen, dit mijn voornemen getrouw uittevoeren en het heden begonnene gelukkig te voleindigen. Dan ook hoop ik vastelijk uwer werkdadige voorspraak deelachtig te worden, en verwacht met onwrikbaar vertrouwen, dat gij mij bijzonder in deze groote noodwendigheid, voor welke ik uwen machtigen bijstand, o glorievolle wonderdoener, vuriglijk afsmeek, uwe goedertierene voorspraak niet zult onthouden. Laat, wanneer het de H. Wil van God, die altijd en overal geschiede, is, ook aan mij die troostvolle woorden in vervulling gaan: „En gij zult verhoord worden!“

O H. Antonius van Padua, door God met zoovele genadebewijzen overladene wonderdoener, zie van uit den hoogen hemel liefdevol op mij, uwen onwaardigen dienaar en vereerder (uwe onwaardige dienaress en vereester) neder, verlaat mij niet in mijnen nood, maar verhoor mijn vertrouwvol gebed! Uwe gezegende tong, „die ons allen gegeven is, opdat zij voor ons bidde“, verkrijge mij door haar gebed die genade, (noem hier wat gij wenscht te

verkrijgen!) welke ik als vrucht dezer oefening, door de kracht Uwer machtige voorspraak hoop te verwerven! Door Christus onzen Heer. Amen.

Overwegingen en gebeden voor de verschillende Dinsdagen.

Op den eersten Dinsdag.

Overweeging der godsvrucht van den H. Antonius.

„De vreeze des Heeren is het begin der wijsheid“, deze woorden van den wijzen Sirach (1, 16.) behartigde de H. Antonius van af zijne prilste jeugd. Deze deugd was hem als 't ware aangeboren, daar zijne ouders zelve een godvruchtig leven leidden en hem reeds als teederen knaap aan de vrome kanunnikken der kathedraal van Lissabon ter opvoeding overgaven. De H. Antonius had steeds eene kinderlijke vrees voor God, aan Wien hij zich in alles onderwierp, over Wien hij steeds op de eerbiedigste wijze sprak, en Wiens geboden hij op de meest nauwgezette wijze vervulde. Hij waagde ook niet in het geringste aan den goeden God ontrouw te worden. Weldra onderscheidde hij zich onder de geestelijken der kathedraal, door zijnen vromen levenswandel en onvermoeiden vlijt. „want wie God vreest vernalatigt niets.“ (Pred. 7, 19.)

Eerst 15 jaren oud, onttrok de H. Antonius zich uit godvreezendheid aan de gevaren der wereld, verliet zijne ouders en bloedverwanten, en zocht de verborgenheid, doordien hij in het klooster van den H. Vincentius, een huis der reguliere koorheeren van den H. Augustinus, in de nabijheid der stad, intrad. „De liefde en vreeze des Heeren, die tot elk goed werk leidt“ (H. Augustinus), spoorden den op het heil zijner ziel bedachten jongeling aan, zijne oversten om overplaatsing naar het verder verwijderde klooster van Coimbra te vragen, wjl de veelvuldige bezoeken zijner ouders en verwanten, alsook de pogingen zijner vrienden, om hem weder voor de wereld te winnen, hem als een grooten hinderpaal op den weg der volmaaktheid, toeschenen. Daar verbleef hij 8 jaren in strenge teruggetrokkenheid en wijdde zijn leven geheel aan den dienst des Heeren, de versterving en de studie der H. Schriften, ter verkrijging dier „volkomene wijsheid, die de vreeze Gods is“ (Sir. 1, 20). Zij bereidde hem, die boven alle medebroeders door zijne wetenschap en de overmaat zijner verdiensten uitstak, op die hooge roeping in de Kerk voor, waartoe hij door de Goddelijke Voorzienigheid ge-roepen werd.

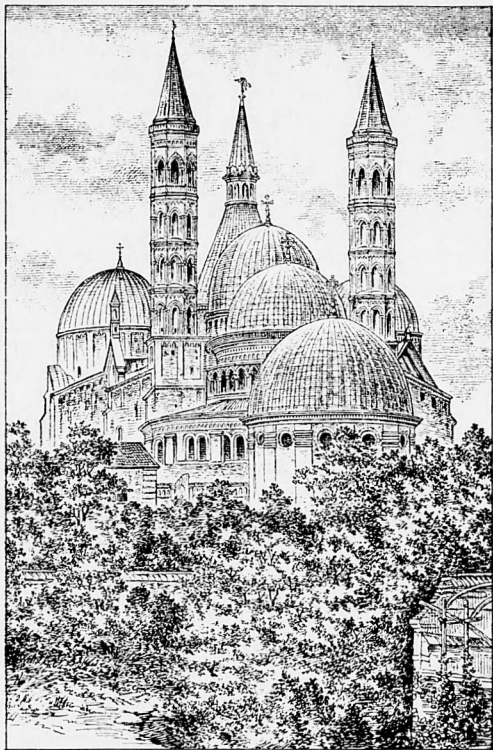
Overweging en voornemen. Hoe goed zoude het voor mij zijn, indien ik, evenals de H. Antonius, van af de dagen mijner jeugd steeds in de vreeze des Heeren geleefd en niet voor de alles doorgrondende oogen van

God zonder vrees gezondigd hadde! Hoe kon ik zoo vermetel zijn, den almachtigen en boven alles verschrikkelijken God, „voor Wien geene gedachte verborgen blijft“ (Sir. 42, 20) zoo dikwijls door zware zonden te beleedigen! Denk ik dan nooit aan de Eeuwige Gerechtigheid, „welke zelfs in de engelen valscheit gevonden en hen niet verschoond heeft?“ (Thomas à Kempis.) Wil ik dan altijd een dwaas blijven en als zoodanig het eeuwig verderf ter prooi vallen, in plaats van met den heiligen jongeling Antonius in de school der wijsheid te gaan, welker begin de vreeze des Heeren is?

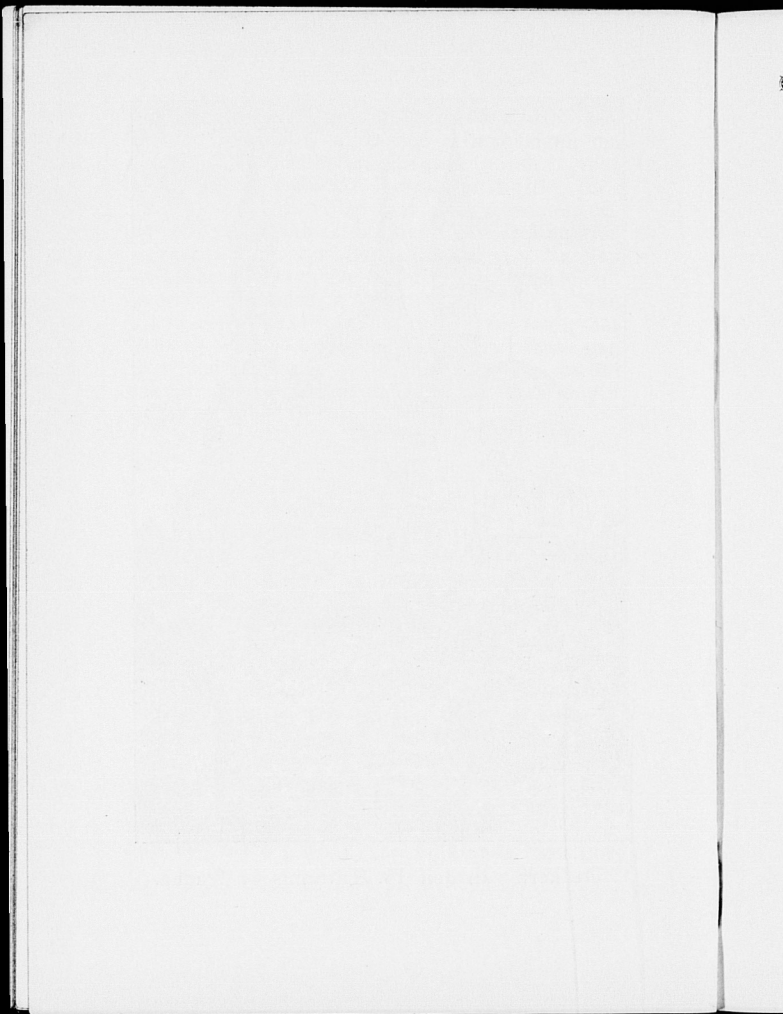
O allerbarmhartigste God, met uwe genade maak ik het vaste besluit, van nu af aan een leerling te worden van den H. Antonius in de heilige vreeze des Heeren, „die den volmaakten vrede geeft“ (Sir. 1, 22); Uwe Goddelijke tegenwoordigheid zal mij bij al mijne handelingen voor oogen staan, en het anker mijner hoop door het gewicht der vrees in U bevestigd worden.

Gebed.

O H. Antonius, die van jongs af aan in de heilige vreeze des Heeren geleefd en ook niet in het geringste gewaagd hebt aan God ontrouw te worden, verkrijg voor mij van den rechtvaardigen Rechter, Dien ik armzalige zondaar zoo zwaar en zoo dikwijls beleedigd heb, de groote genade, van nu af aan ijveriger

De kerk van den H. Antonius te Padua.

dan tot dusverre in de vreeze des Heeren te leven en altijd en overal aan zijne heilige tegenwoordigheid te denken, opdat ik hem nimmer meer door een zware zonde moge beledigen! Neem ook liefderijk die aangelegenheid ter harte, voor welke ik meer bijzonder deze oefening ter uwer eere verricht. Ten einde spoediger verhoord te worden, maak ik onder aanroeping van uwen bijstand het voornemen, deze week ook in het kleine aan God goed getrouw te blijven uit liefde tot Jesus, uwen en mijnen beminden Heer en Heiland, Die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den tweeden Dinsdag.

Overweeging der liefde van den H. Antonius tot God.

De liefde Gods, die in de bereidwilligheid, alles voor Hem te doen of te laten en in de vreugde aan het levendige verkeer met Hem, bestaat, was de stam, waaruit alle andere deugden van den H. Antonius voortsproten, de koningin, om wier troon zij zich scharen. Zij bewoog den vromen jongeling, zooals wij reeds op den eersten Dinsdag overwogen hebben, zich geheel van de wereld los te maken. „Van alles afstand doende en het als slijk betrachtend, om Christus te winnen“ (Phil. 3, 8) leefde hij reeds acht jaren in het

klooster te Coimbra, toen de heilige lichamen dier vijf zonen van den serafijnschen vader, welke in Marokko voor het geloof vreugdevol hun leven gelaten hadden, daarheen ter plechtige teraardebestelling overgebracht werden. Het aanschouwen der relikwiën dezer heilige bloedgetuigen en de berichten over hun glorievol martelaarschap deed de gloeiende liefde tot God in het hart van den H. Antonius ontvlammen. Een onbeschrijfelijk verlangen maakte zich van hem meester om, gelijk zij, zich voor immer met de heilige armoede te huwen, den ongeloovigen het Evangelie te verkondigen en als martelaar voor Jesus Christus te sterven.

„De ware liefde tot God bemint niet met woorden, doch met werken en waarheid“ (1. Joh. 3, 18). Daarom verzocht de heilige, nadat hij daartoe van zijne oversten verlof verkregen had, onmiddellijk met allen ootmoed om opname in de serafijnsche orde en verhuisde uit het gesticht der koorheeren naar het nederige arme kloostertje der Minderbroeders, *van welks patroon, den grooten kluizenaar St. Antonius, hij ook den naam aannam.* Daar ontving hij op zijne voortdurende beden de, in heilige begeerte naar het martelaarschap, zoo vurig verlangde opdracht, om in Afrika het Evangelie te verkondigen. Echter God had het anders besloten. Het schip, dat hem naar Marokko brengen zoude, werd door hevige stormen naar Sicilië gedreven. Langen tijd lag de heilige daar

in Messina ziek, totdat hij zich, ofschoon nog geheel afgemat, naar het generaalkapittel te Assisië kon begeven, waar hij den zegen van zijnen vader in Christus wilde ontvangen.

De Goddelijke Voorzienigheid had hem een ander grooter veld toebedacht, om zijne vlamme liefde tot God in daden te uiten, n. l. het apostelschap van eenen wonderbaren leeraar en prediker. Mocht de H. Antonius aan zijnen Jesus niet leven voor leven, zoo wilde hij hem althans liefde voor liefde geven, doordat hij duizenden harten tot die ware liefde tot God bracht, „welke de band der volmaaktheid is“ (Kol. 3, 14). „Heer ontnem mij aan mijzelven en schenk U aan mij!“ zoo verlangde de H. Antonius met den H. Augustinus en hij beminde zijnen God met geheel zijne ziel, wier gedachten slechts op God en het heil der zielen gericht, met al zijne krachten, die immers alle aan de eer van God gewijd waren.

Overweging en voornemen. Hoevele redenen heb ik, dien God oprecht te beminnen, Die Zijnen laatsten bloeddruppel voor mij aan het kruis opgeofferd heeft, en — o hoe gering is mijne liefde tot Hem. Het offer van mijn klein hart is mij reeds te veel voor de oneindige goedheid Gods jegens mij; het hangt geheel aan het aardsche, aan sterfelijke schepselen, ja zelfs aan de zonde; het is zoo koud jegens het van liefde gloeiende goddelijk Hart. De H. Antonius had geen vuriger

wensch, dan zijn leven voor Jesus te laten, en ik — wil niet eens de liefgekegene gelegenheid tot zonde vermijden; hij was bereid alles voor God op te offeren en mij valt het geringste offer van geduld en der bestrijding mijner hartstochten zwaar.

O liefdevolste Vader in den hemel, heb medelijden met mij liefdeloos menschenkind! Van nu af aan wil ik er ijveriger dan tot dusverre naar streven, Uwe oneindige Goedheid niet met ondankbaarheid te beantwoorden. Het voorbeeld van den H. Antonius moge mij aansporen U oprecht te beminnen, doordat ik uwe geboden opvolge en mij van zonden onthoude, doordat ik U heden mijn hart schenk, dat zich nimmermeer van U moge losmaken.

Gebed.

O liefdevolle H. Antonius, die uit liefde tot God aan alle aardsche goederen vaarwel gezegd hebt en bereid waart voor Zijne eer en het heil van den evennaaste uw leven vreugdevol op te offeren, verkrijg voor mij van het Goddelijk Hart van Jesus, hetwelk gij met zoo innige liefde omarmd hebt, dat Zijne genadestralen mijn koud hart verwarmen en tot ware liefde Gods ontvlammen mogen. Aan uwe goedgunstige voorspraak beveel ik ook de aangelegenheid, waarvoor ik bijzonder deze oefening verricht, voor zooverre hare vervulling ter eere van God en tot heil mijner ziel strekken kan. Om de vervulling dezer

bede des te eerder te erlangen, wil ik in de volgende acht dagen de grenzenlooze liefde Gods jegens mij overwegen en mij van ganscher harte verheugen in uwen en mijnen lieven Heer en Heiland, die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den derden Dinsdag.

Overweging van het geduld van den H. Antonius.

„In uw geduld zult gij uwe zielen bezitten“ (Luk. 21, 19) zoo leert de evangelische waarheid: de geduldige verliest zijne ziel niet door te jammeren en te klagen over het lijden en de wederwaardigheden van dit leven, hij draagt het hem door God opgelegde kruis met een rustig gemoed, hij lijdt zonder morren, ja hij roemt zich met den apostel in zijne bekommelingen.

De H. Antonius was een voorbeeld in deze deugd en had alle drie de trappen van geduld, waarvan de H. Bernardus spreekt, bereikt. Hij was zijnen weg begonnen in de vreeze Gods, daarom droeg hij het kruis geduldig, hij was ver gevorderd in vertrouwen, daarom droeg hij het gaarne en gewillig, hij werd volkomen in de liefde, daarom droeg hij het met vreugde. Toen de heilige bij het generaalkapittel van Assisië kwam, was zijne ontvangst hoogst vernederend en ontmoedigend,

de H. Franciscus scheen zich volstrekt niet om hem te bekommeren. Wegens zijn uitge- teerd weinig belovend voorkomen, wilde geen guardiaan hem in zijn klooster opnemen en zoo bleef hij, geheel achteruitgezet, alleen overig, toen alle andere broeders reeds hunne plaats gevonden hadden. Eindelijk verleende hem P. Gratianus, de provinciaal der Romagna, de plaats van kapelaan in het kleine, eenzame gesticht van Montepaolo, daar hij op zijne navraag vernam, dat Antonius reeds tot priester gewijd was.

„De weg der deugden is een weg des kruizes,“ dezen bewandelde de heilige onder voortdurende proeven van geduld met vreugde. Zijn leven te Montepaolo in algeheele verborgenheid was de laatste voorbereiding voor den toekomstigen apostel der Kerk, die zooveel ongemak, bezwaren, moeiten en zelfs vervolging om Jesus wille zou verdragen. Als deze kwellingen vermochten niet zijn geduld en zachtmoedigheid aan het wankelen te brengen; hij bezat immers, zooals wij op den tweeden Dinsdag overwogen hebben, de ware liefde en deze „is geduldig, zij verdraagt alles, zij duldt alles“ (1. Kor. 13, 4). Geen hem aangedanen smaad, geen lichamelijk of zielelijden, geen bespotting en vervolging van de zijde der dwalenden ontlokten hem ooit eene gemoedsopswelling of eene klacht; hij was bereid, elk kruis, ook het zwaarste, gaarne op zich te nemen ten einde zijns goddelijken Meesters waardig te zijn. Daarvoor echter

ging in den H. Antonius ook die troostrijke belofte van den apostel in vervulling: „Wanneer wij met Christus lijden, zullen wij ook met hem verheerlijkt worden“ (Rom. 8, 17.)

Overweging en voornemen. De H. Antonius had alle drie de trappen van geduld bestegen; waarop sta ik dan? Misschien niet eens op de eerste? Draag ik het kruis, dat God mij opgelegd heeft, geduldig? Helaas neen; ik ontwijk zooveel mogelijk het kruisdragen, en moet ik het op mij nemen, dan doe ik het morrende over zijne zwaarte, en ben vol ongeduld, wanneer God het mij niet spoedig wil afnemen. Eene kleine oorzaak ontsteekt mij in toorn en ik verlies mijne gemoedsrust bij de kleinste wederwaardigheden.

O lijdende Heiland, hoezeer ben ik uwer onwaardig geworden, daar ik mijn kruis niet wil dragen! van welk een schat van verdiensten heb ik mijzelven door mijn ongeduld beroofd! Want zonder kruis geen kroon, zonder lijden geene vreugde. Daarom wil ik heden het vaste voornemen maken, in de toekomst naar het voorbeeld van den H. Antonius een beter volgeling van Christus te worden, ik wil met hem geduldig de moeiten en onaangenaamheden in dit tranendal op mij nemen en zonder morren het kruis dragen, dat mij toebedeeld is, opdat ik door hetzelfde de kroon der hemelsche beloften verwerve en op den jongsten dag niet mijns Heilands onwaardig bevonden worde.

Gebed.

O H. Antonius, schitterend voorbeeld van geduld en zachtmoedigheid, die zoo veel onverdiende geringschatting, zoo vele zwaarigheden en moeite vreugdevol op U genomen hebt, verkrijg voor mij van het goddelijk Hart van Jesus de genade, dat ik van nu af aan het kruis des Heeren met liefde omarme en alle wederwaardigheden van dit leven geduldig verdrage. Laat mij ook door uwe machtige voorspraak in deze aangelegenheid, voor welke ik bijzonder deze oefening ter uwer eere verricht, verhooring vinden. Ten einde deze genade des te eerder deelachtig te worden, zal ik tot den volgenden Dinsdag elke opwelling van toorn en ongeduld standvastig onderdrukken en zonder klagen het kruis op mij nemen, als een gewillige navolger van uwen en mijnen lieven Heer en Heiland, die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den vierden Dinsdag.

*Overweging der groote ootmoedigheid van den
H. Antonius.*

„Wanneer gij niet gelijk wordt aan de kleinen, dan zult gij het rijk der hemelen niet binnen gaan (Matth. 18, 3), met deze woorden wees de Goddelijke Heiland de

ootmoedigheid aan als een noodzakelijk vereischte ter verkrijging van de eeuwige zaligheid, als de grondslag voor het gebouw der deugd in de christelijke ziel.

Zooals de laatste overweging ons geleerd heeft roemde de H. Antonius, evenals de Apostel (Gal. 6, 14), zich slechts in het kruis van Jesus Christus. hij bezat de ware ootmoedigheid in haren geheelen omvang, want „hij verachtte de wereld, hij verachtte zich zelf, echter geen zijner medemenschen, en hij verachtte de verachting“. Ofschoon van hoogen adel en groote geleerdheid, verrichtte hij in het klooster van Montepaolo de diensten van den geringsten en onwetendsten der leekbroeders; hij stelde het licht zijner wetenschap zóódanig onder de korenmaat, dat geen mensch het zou ontdekt hebben. hadde de Goddelijke Voorzienigheid zelf het niet op den kandelaar gesteld. Ongekend en gering geschat leefde hij in dit armzalig kloostertje, totdat zijne buitengewone geestesgaven op het ordeskapittel te Forli bekend werden.

De ootmoedigheid bedingt drie zaken: Onderwerping — de H. Antonius onderwierp zich in alles en geheel aan den wil van God en dien zijner oversten, — zelfkennis — de H. Antonius beschouwde zich zelve als den geringste onder zijne broederen, — waardeering van het betere — de H. Antonius schatte slechts het goede in anderen hoog. „God geeft den ootmoedige genade“ (1. Petr. 5, 3;)

Gebed.

O H. Antonius, schitterend voorbeeld van geduld en zachtmoedigheid, die zoo veel onverdiente geringschatting, zoo vele zwaarigheden en moeite vreugdevol op U genomen hebt, verkrijg voor mij van het goddelijk Hart van Jesus de genade, dat ik van nu af aan het kruis des Heeren met liefde omarme en alle wederwaardigheden van dit leven geduldig verdrage. Laat mij ook door uwe machtige voorspraak in deze aangelegenheid, voor welke ik bijzonder deze oefening ter uwer eere verricht, verhooring vinden. Ten einde deze genade des te eerder deelachtig te worden, zal ik tot den volgende Dinsdag elke opwelling van toorn en ongeduld standvastig onderdrukken en zonder klagen het kruis op mij nemen, als een gewillige navolger van uwen en mijnen lieven Heer en Heiland, die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den vierden Dinsdag.

*Overweging der groote ootmoedigheid van den
H. Antonius.*

„Wanneer gij niet gelijk wordt aan de kleinen, dan zult gij het rijk der hemelen niet binnen gaan” (Matth. 18, 3), met deze woorden wees de Goddelijke Heiland de

ootmoedigheid aan als een noodzakelijk vereischte ter verkrijging van de eeuwige zaligheid, als de grondslag voor het gebouw der deugd in de christelijke ziel.

Zooals de laatste overweging ons geleerd heeft roemde de H. Antonius, evenals de Apostel (Gal. 6, 14), zich slechts in het kruis van Jesus Christus. hij bezat de ware ootmoedigheid in haren geheelen omvang, want „hij verachtte de wereld, hij verachtte zich zelf, echter geen zijner medemenschen, en hij verachtte de verachting“. Ofschoon van hoogen adel en groote geleerdheid, verrichtte hij in het klooster van Montepaolo de diensten van den geringsten en onwetendsten der leekbroeders; hij stelde het licht zijner wetenschap zóódanig onder de korenmaat, dat geen mensch het zou ontdekt hebben. hadde de Goddelijke Voorzienigheid zelf het niet op den kandelaar gesteld. Ongekend en gering geschat leefde hij in dit armzalig kloostertje, totdat zijne buitengewone geestesgaven op het ordeskapittel te Forli bekend werden.

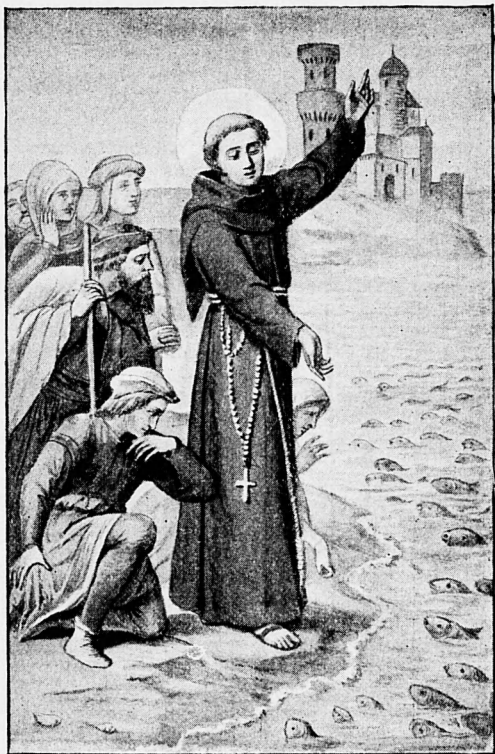
De ootmoedigheid bedingt drie zaken: Onderwerping — de H. Antonius onderwierp zich in alles en geheel aan den wil van God en dien zijner oversten, — zelfkennis — de H. Antonius beschouwde zich zelve als den geringste onder zijne broederen, — waardeering van het betere — de H. Antonius schatte slechts het goede in anderen hoog. „God geeft den ootmoedige genade“ (1. Petr. 5, 3;)

op de vergadering te Forli werd aan den heilige, die vergeefs beweerde een arm, onwetend mensch te zijn, onder verwijzing naar de gehoorzaamheid opgedragen, eene stichtende toespraak tot de broeders te houden. Hij deed dit met zooveel zalving en begeestering, dat allen er over in verwondering en verrukking geraakten. Dadelijk werd aan den H. Franciscus medegedeeld wat voorgevallen was, en hij droeg aan den heilige het ambt van prediker en later ook dat van leeraar in de godgeleerdheid op.

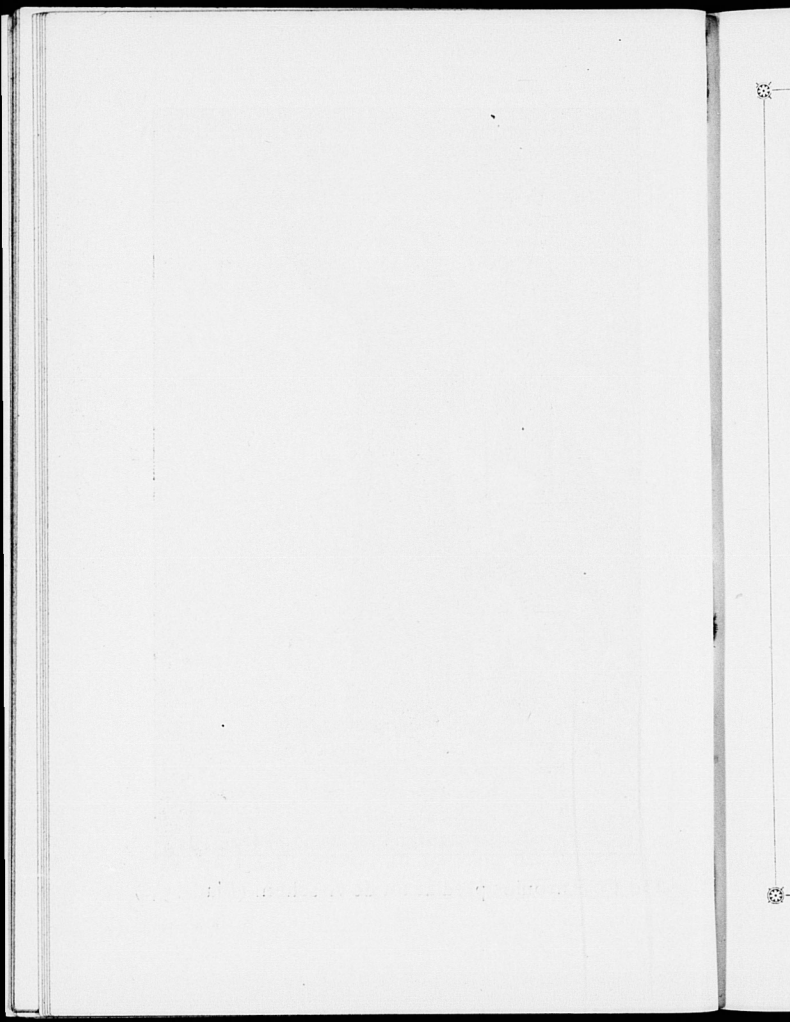
Reeds de eerste uitkomsten der predikatiën van den H. Antonius waren wonderbaar, grootsch ook de teekenen, die aan zijne woorden eene bovenmenschenlijke kracht verleenden, buitengewoon de lofspraken, waarmede zijne werkzaamheid, zelfs door den paus, gëeerd werd; hij bleef echter steeds de ootmoedige priester en monnik, die hij in het kloostertje Montepaolo geweest was, want zijn geheele leven was op de ootmoedigheid gegrond, „zonder welke alles wat wij doen, te gronde gaat“ (H. Gregor. d. Gr.).

Overweging en voornemen. Waarom ben ik toch zoo weinig aan den H. Antonius gelijk, ja, ik doe zelfs juist het tegenovergestelde van datgene wat hij gedaan heeft! Of ben ik niet trotsch op schijnbare gaven van geest en lichaam? Ben ik niet gevoelig ook slechts voor de geringste vernedering? Ik zie elken splinter in het oog des broeders,

De H. Antonius predikt tot de visschen. (Bladz. 33.)

doch niet den balk in het eigene oog; steeds ben ik er op uit menschelijken lof te oogsten en in plaats van mijnen eigenen wil te onderwerpen, tracht ik hem met alle middelen door te drijven.

Mocht toch het voorbeeld vanden H. Antonius mij van alle hoovaardij genezen, opdat ik, die zonder Gods genade niets ben, mijne eigene armzaligheid goed erkenne en in mijn hart die ootmoedige gezindheid koestere, zonder welke geene ware deugd bestaan kan. Welaan dan, heden wil ik opstaan uit mijnen valschen eigenwaan en van nu af aan mijnen hoogmoedigen wil steeds trachten te onderwerpen, mij niet voor beter achten dan anderen, en naar het voorbeeld van den H. Antonius mij vernederen, opdat de lieve God, die de hoogmoedigen weerstaat, mij niet voor altijd zijne hemelsche genade onttrekken moge.

Gebed.

O H. Antonius, die uzelfven voor den geringste uwer medebroeders gehouden en het licht uwer wetenschap ootmoedig onder de korenmaat verborgen hebt, zie genadig op mij neder en verkrijg voor mij de genade, dat ik van den goddelijken leermeester Jesus Christus, Die zachtmoedig en ootmoedig van harte was, de beoefening der ware ootmoedigheid en zelfverloochening leere, en door haar dien hemelschen vrede vinde, die den ootmoedigen eigen is! Laat mij ook in deze aangelegenheid,

die ik door deze oefening bijzonder in uwe goedertierene voorspraak aanbeveel, verhooring vinden, zoo het Gods H. Wil en tot nut mijner ziel is! Opdat mijn smeeken des te eerder verhoord worde, neem ik mij voor, tot den volgenden Dinsdag alle vernederingen geduldig te verdragen en bij alle bekoringen tot hoovaardij des geestes en des levens gedachtig te zijn aan het ootmoedigste hart van uwen en mijnen lieven Heer en Heiland, die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den vijfden Dinsdag.

*Overweging der ware naastenliefde van den
H. Antonius.*

Die God waarlijk liefheeft, bemint ook den naaste. „want indien iemand zegt, dat hij God liefheeft en hij haat zijnen broeder, dan is hij een leugenaar“ (Joh. 4, 20). Daar nu de H. Antonius een zoo voortreffelijke leerling van Jesus was, die de wederkeerige liefde als erkenningsteeken Zijner jongeren vastgesteld heeft (Joh. 13.), zoo is het geen wonder, dat ook zijne naastenliefde eene buitengewone was.

Zij openbaarde zich voor alles in zijnen waarlijk apostolischen zielenijver, in zijne gestadige bereidwilligheid, om „alles voor

allen te worden, ten einde allen voor Christus te winnen“, en zijne medemenschen in geestelijke en lichamelijke noodwendigheden steeds hulprijc bij te staan.

De H. Antonius trachtte zijne medebroeders in Christus tot hetzelfde goede doel te voeren, waarnaar hij zelf streefde, derhalve trok hij zich met bijzonderen ijver het lot aan der zondaars, die geestelijk zieken, welke den zielengeneesheer noodig hebben.

Zijne heilige welsprekendheid bracht duizenden tot boete en bekeering, ja, door een wonder toonde hij zich zelfs des nachts aan verscheidene zondaars, hield hun hunne geheimste misdrijven voor oogen en beval hun, onmiddellijk rouwmoedig te biechten. Zijne predikatie voerde tallooze dwalenden tot het geloof terug, hunne bekeering was een lievelingswerk van den heilige, waarvoor hij al zijne krachten inspande en door Gods genade buitengewone wonderen wrocht.

De visschen luisterden naar zijne woorden, de muilezel, die drie dagen honger geleden had, verliet, op bevel van den heilige, dadelijk het hem voorgeworpene voeder, knielde aanbiddend voor het Allerheiligste neder, en bleef ootmoedig in deze houding, zonder zijn voedsel ook slechts aan te raken, totdat de H. Hostie in de kerk teruggebracht werd, een wonder zóó groot, dat de ketter Bonvilo, die het verlangd had, zich dadelijk met vele andere dwalenden van Rimini bekeerde; hij nuttigde

zonder hinder vergiftigde spijzen, om kort te gaan, zijn gebed verkreeg van de Goddelijke Almacht zoodanige teekenen, dat ook de hardnekkigste ketters daaraan niet konden weerstaan. De H. Antonius beminde naar des Heeren gebod ook zijne vijanden en tegenstanders, „hij deed goed aan diegenen, die hem haatten, en bad voor hen, die hem belasterden en vervolgden“ (Matth. 5, 44). Zoo beantwoordde hij onder meer den aanslag op zijn leven door de ketters van Rimini gedaan, daarmede, dat hij door het afsmeeken van een wonder hunne bekeering bewerkte.

De naastenliefde van den H. Antonius strekte zich ook uit over de lichamelijke behoeften en nooden zijner medebroeders, zij verkreeg van de Goddelijke barmhartigheid talrijke genezingen, vertroosting in ongelukken, van allerlei aard, zelfs opstanding van den dood.

Overweging en voornemen. Waarin bestaat toch mijne naastenliefde? Is zij ook gelijk aan die van den H. Antonius? Ach, ik moet tot mijne beschaming bekennen, zij is er niet eens een schaduw van. Mijne vrienden wil ik wel liefhebben, — maar mijne vijanden? eene kleine aalmoes wil ik wel geven — doch offers brengen voor het welzijn der medemenschen? O, hoe ver ben ik verwijderd van den vlammen ijver van den H. Antonius voor het zieleheil des naasten, hoe gering is mijne bereidwilligheid om hem te helpen! En toch weet ik, dat de Heer op

den jongsten dag diegenen van zich af zal wijzen, welke zijn grootste gebod: Bemint uwen naaste gelijk u zelve! niet gehouden hebben.

O, goddelijke Heiland, Die ons tot het einde toe bemind hebt, ik beloof U, dat ik van nu af aan in deze gewichtige zaak met uwe genade een ander mensch wil werden. Het is mijn vast voornemen, naar het voorbeeld van den H. Antonius U en Uw heilig gebod op te volgen, den evenmensch met de werken der geestelijke en lichamelijke barmhartigheid naar vermogen bij te staan, elke vijandelijke gedachte uit mijn hart te verbannen en den naaste om Uwentwille slechts goed te bewijzen.

Gebod.

O H. Antonius, die U met zooveel liefde ontfermt hebt over de zondaars en de ongelooovigen, de bedroefden en de ongelukkigen, verkrijg voor mij de genade, dat ik van nu af aan, beter dan tot dusverre, het groote gebod der naastenliefde moge volbrengen, doordat ik met christelijke deelneming mijne medemenschen, als mijne broederen in Christus, in geestelijke en lichamelijke noodwendigheden naar krachten behulpzaam moge zijn, doordat ik ten allen tijde mijnen beleedigers bereidwillig vergeve, opdat ook mij barmhartigheid en vergiffenis ten deel moge vallen. Aan uwe liefde beveel ik ook deze bijzondere aangelegenheid, voor welke ik deze oefening

ter uwer eere verricht. Om deze genade des te eerder waardig gekeurd te worden, wil ik de volgende acht dagen bijzonder door werken van barmhartigheid heiligen en met geduld al het mij aangedane onrecht verdragen, mijn blik steeds richtende op Hem, Die op het kruis hangende nog om vergiffenis voor zijne vijanden bad, uwen en mijnen geliefden Heer en Heiland, die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den zesden Dinsdag.

Overweeging van het vaste vertrouwen op God van den H. Antonius.

Gedurende zijn geheele leven mistrouwde de H. Antonius zijne eigene kracht, en verliet zich niet op eigen scherpzinnigheid, „maar had met ganscher harte vertrouwen op den Heer“ (Spr. 3, 5.) Hij wierp zijne zorgen op God en was vast overtuigd van de woorden der H. Schrift: „Wie heeft hem ooit aangeroepen en is veracht geworden?“ (Eccl. 2, 12.)

Toen derhalve door God aan den H. Antonius was geopenbaard geworden, dat zijn vader in het verre Lissabon valschelijk van eenen moord beticht werd, begaf hij zich, vol sterk vertrouwen op Gods machtige goedheid, dadelijk daarheen op weg, ten einde

den onschuldige eer en leven te redden. Hij dacht noch aan de langdurigheid en moeielijkheid der reis, noch aan de mogelijkheid, dat hij te laat kon komen, maar schreed voortwaarts, zoo snel hij kon, onder een vurig gebed. Hij had geheel zijne hoop op den Heer gesteld en zou niet beschaamd worden. Want ziet! door een wonder bevond hij zich in den kortsten tijd te Lissabon. Daar trad hij voor de ten zeerste verwonderde rechters, ten einde de onschuld zijns vaders te bewijzen.

Door wien? Door de volgedige getuigenis van den vermoorde zelven. In onwrikbaar vertrouwen op Gods bijstand, beval hij diens graf te openen, verwekte den doode ten leven en gebod hem te zeggen, of Martinus v. Bulhem hem vermoord had. Plechtig ontkende zulks de voor deze getuigenis in het leven geroepene, en de vader van den H. Antonius was op de eervolste wijze gered.

In dit vast vertrouwen op God beschaamde hij de dwalenden, wanneer zij hem valstrikken legden, b. v. vergiftigde spijzen of op eenen vastendag vleesch voorzetten lieten.

De H. Antonius hield naar het voorbeeld van den apostel der volkeren (Hebr. 6, 19) „zijne hoop vast, evenals een veilig anker, dat reikt tot in het binnenste des heilighdoms. Daarom wijdde hij ook zoo veel tijd aan het gebed en een vertrouweljk verkeer met God, in het vaste vertrouwen, dat Diens barmhartigheid hem vreugde brengen zoude“ (Eccl. 2, 9).

Overweging en voornemen. Hoe gering en zwak is mijn vertrouwen op God tegenover dat van den H. Antonius! Waar ik met eigene kracht niets kan uitrichten, ben ik dadelijk moedeloos, in plaats van vertrouwwol de hulp in te roepen van dengene. „die de wereld overwonnen heeft“ (Joh. 16, 33). Ik verlaat mij veel te zeer op mijne sterkte en mijne bekwaamheden, in plaats van op Dengene te bouwen, die alleen den zege veeleent. Daarom word ik ook zoo dikwijls ten schande mijner vijanden. Hoe smadelijk is mijn mistrouwen op Gods hulp in tijdelijke zaken, daar Hij mij toch oneindige dingen gegeven en beloofd heeft. Mijn gebed is niet vervuld van kinderlijk vertrouwen, doch meestal met den twijfel verbonden, „zal God mij wel kunnen helpen?“

O allerbarmhartigste Vader in den hemel, heden maak ik het vaste besluit, van nu af aan mijn geheele vertrouwen te stellen op u, die om mijnentwille Uwen Eeniggeborene niet gespaard hebt. Op het voorbeeld van den H. Antonius wil ik in al de noodwendigheden mijner ziel en mijns lichaams met geloovig vertrouwen tot U mijne toevlucht nemen. „Dit zij mijn vertrouwen op U, dat, wat ik U ook volgens uwen Wil vrage, gij mij zult verhooren. (Joh. 16, 42).

Gebed.

O H. Antonius, wiens vertrouwen op God, als op eene rots gegrond was, en dat door zoo vele groote wonderen is beloond gewor-

den, verhoor mijn vertrouwvol gebed en verkrijg voor mij de genade eener onwankelbare hoop. van een vast vertrouwen, dat Gods barmhartigheid mij haren bijstand niet zal weigeren, wanneer ik met kinderlijk vertrouwen volgens Zijnen Wil daarom bid. Verlaat mij ook niet in deze aangelegenheid, die ik U door deze oefening bijzonder aanbeveel, voor zooverre derzelver vervulling God tot eer en mijner ziel tot nut strekken kan! Om des te zekerder verhooring te vinden, wil ik de oneindige barmhartigheden van God jegens mij armen zondaar tot den volgende Dinsdag dikwijls overwegen. ten einde vervuld te worden met onwankelbaar vertrouwen op Uwen en mijnen lieven Heer en Heiland, die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft een regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den zevenden Dinsdag.

Overweeging van de christelijke sterkmoedigheid van den H. Antonius.

„Handelt mannelijk en weest sterk!“ vermaant de apostel (1. Kor. 16, 13), de H. Antonius volgde deze woorden op en is zoo voor ons een voorbeeld geworden in de christelijke sterkmoedigheid, die ons te minder moest ontbreken in deze tijden. naarmate het ongeloof in woord. schrift en daad zich meer heilloos op den voorgrond stelt.

De H. Antonius bewees zijne sterkte in verschillende gevallen. Hij was moedig uitgetrokken om den marteldood te zoeken, en toen God hem eenen anderen, grooteren werkkring aangewezen had, toonde hij zich ook hierin als een dappere held van Jesus-Christus. Met ware sterkmoedigheid trad hij de aanvallen der ketters, der roovers en der helsche boosheid tegemoet; zelfs moordaanlagen tegen zijn leven konden hem niet weerhouden van de ijverigste vervulling zijner plichten en hij zou zonder twijfel een bloedgetuige geworden zijn, zoo niet de alwetende God het steeds op wonderbare wijze verhinderd had.

Hij sprak onverschrokken voor Jesus en vreesde evenmin de vijandelijkheden der menschen als de onmachtige woede der hel. Weerloos en alleen als hij was, waagde de H. Antonius het onder de oogen te treden van den verschrikkelijken tiran Ezzelino da Romano, dat monster van gruwzaamheid, voor wien gansch Opper-Italië sidderde, hem zijne gruweldaden met verwijzing naar Gods strafte gerechtigheid voor te houden en hem aan te sporen in zich te keeren en boete te doen.

Hoe zeldzaam is zulk een moed, dat zich iemand voor het heil zijner medemenschen eenen bijna zekeren dood zou willen wijden! En zie! de tiran vermocht niet te weerstaan aan de christelijke sterkmoedigheid van den heilige, hij deed der stad Padua geen leed en verschoonde haar, zoolang de heilige, die

De H. Antonius doet het wonder met den ezel
ter bekeering der ketters van Rimini. (Bladz. 33.)
4*

he
ha
zi

ze
H
m
le
s
m
d
g
i
r
r
v
r

z
v
s

hem de grootste hoogachting afgedwongen had, nog leefde, ofschoon hij nooit vermocht zijnen schandelijken levenswandel te verlaten.

Overweging en voornemen. Ben ik ook zoo onverschrokken in de belijdenis als de H. Antonius? Ontbreekt mij niet dikwijls de moed, deze belijdenis in woord en daad af te leggen, tegenover spottende of valsche voorstellingen over Geloof en Kerk? Schrik ik er uit menschenvrees niet dikwijls voor terug, de geboden Gods en de voorschriften of heilige gebruiken der kerk na te leven? Ja helaas. ik ben een lafhartige of onverschillige christen, in een tijd, waarop ik geheel beslist mijne meening moest blootleggen, om den zegewaan van het ongeloof te beschamen en den zwakken moed in te boezemen.

O Goddelijke Heiland, geef mij armzaligen zondaar kracht en sterkte, mijn vast voornemen te vervullen, om van nu af aan elke zondige zwakheid en menschenvrees uit mijn hart te verbannen; naar het voorbeeld van den H. Antonius zal niets meer in staat zijn mij er van af te schrikken mijn Geloof in weerwil van spotternij en vervolging openlijk te belijden.

Gebed.

O H. Antonius, onverschrokken held van Jesus Christus, die met heiligen moed den gruwzaamsten tiran tegemoet getreden zijt, verkrijg voor mij zwak schepsel de groote

genade, dat ik in deze dagen des ongeloofs en der godsdienstige onverschilligheid sterk moge zijn in mijn katholiek Geloof, sterk in heilige trouw en vervulling mijner christelijke plichten! Draag ook zorg voor de bede, voor welker verhooring ik deze oefening ter uwer eere verricht! Om des te gemakkelijker genade te vinden, wil ik de volgende acht dagen doorbrengen in getrouwe opvolging der geboden van God en der Kerk, en met sterk en standvastig geloof belijden uwen en mijnen dierbaarsten Heer en Heiland Jesus Christus, die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den achtsten Dinsdag.

Overweging van de uiterlijke en innerlijke versterking van den H. Antonius.

„Het hemelrijk lijdt geweld, en slechts diegenen welke geweld gebruiken, zullen het binnengaan.“ daarom verrichtte de H. Antonius zoo vele werken der innerlijke en uiterlijke versterking, ten einde het vleesch niet de heerschappij over zijnen geest en de hartstocht geene macht over zijne ziel te laten verkrijgen.

Hij wilde immers in alles een ware leerling van Jesus zijn, en zij, die aan Christus behooren, hebben, gelijk de apostel zegt (Gal. 5, 24) „hun vleesch gekruisigd met zijne

zonden en begeerten.“ Zoo ook de H. Antonius. Streng en talrijk waren de boetplegingen waaraan hij zijn lichaam, dat hij slechts zijn lastdier placht te noemen, onderwierp.

Hij kastijdde zich dikwijls met scherpe geesselslagen, gunde zich slechts karig voedsel en nauwelijks eenige uren rust. Ten einde zijne ziel geheel van het aardsche los te maken, was hem geen offer te zwaar, geen strijd te hard. Hij verstierf zijnen wil, doordat hij hem geheel aan den wil zijner oversten onderwierp, ja, toen hij zelf provinciaal geworden was, vroeg hij steeds aan den guardian van het betrokkene klooster om verlof, wanneer hij wilde uitgaan; bij alle gestrengheid jegens zich zelven was hij steeds opgeruimd en bracht vreugdevol aan God het offer des geestes door zijnen ootmoed, des harten door zijne liefde en des lichaams door zijne versterving.

Bijzonder was de H. Antonius er op uit, door strenge tucht de glanzende lelie zijner heilige reinheid voor elke vlek te bewaren en elke neiging tot zinnelijkheid in haren oorsprong te onderdrukken. Voor dezen voortdurenden innerlijken en uiterlijken krijgsdienst, beloonde de Heer hem reeds op deze wereld, doordat hij hem in de gedaante van een aanminnig kindje, door hemelsch licht omstraald, verscheen, hem liefkozend omhelsde en zich weder door hem liet liefkozen, gelijk de edelmann Tiso te Padua zelf gezien en onder eede betuigt heeft.

Overweging en voornemen. Hoe weinig moeite gaf ik mij tot dusverre, om mijne booze neigingen geweld aan te doen, mijne hartstochten te bestrijden! Mijn hart verlangt naar aardsche eer, naar aardsch goed, naar vermaken en genot; dikwijls was mij reeds de geringe boete, door den biechtvader opgelegd, te veel, of de geringe versterving, die de opvolging der kerkelijke vastengeboden van mij vergt. Wanneer ik ook al geen teruggetrokken leven in een klooster kan leiden, zoo heb ik toch overvloedig gelegenheid, om mijnen hoogmoedigen geest te versterven, doordat ik kleine onaangenaamheden met geduld verdrage, mijnen eigenzin, doordat ik van een geoorloofd genot afstand doe; doch hoe zelden ben ik bereid het voorbeeld van den H. Antonius te volgen. Hoe staat het met de deugd der heilige reinheid? Geef ik mij moeite, mijne zinnelijkheid te betengelen, matig in spijs en drank te zijn, ten einde de begeerlijkheid geene heerschappij in mijn hart te laten krijgen? Hoe meer ik mij zelven onderzoek, des te meer blijkt mij, dat ik tot dusverre den strijd tegen de drievoudige begeerlijkheid hoogst nalatig gevoerd heb, heden echter, reinste en heiligste God, maak ik opnieuw het vaste voornemen, mijne zinnelijkheid door versterving van mijnen wil en mijns lichaams eenen sterken teugel aan te leggen, alles te vermijden en te vlieden, wat mijne deugd in gevaar zou kunnen brengen en steeds meer aan mijzelven af te sterven, om éénmaal met Christus te leven.

Gebed.

O H. Antonius, die in ware zelfverloochening Christus gevolgd zijt en door groote offers van uit- en inwendige versterving eene onbevleete reinheid en heiligheid hebt verworven, ik smeek in mijne zwakheid tot U, dat mij door uwe machtige voorspraak de genade ten deel moge vallen, den zwaren strijd tegen de drievoudige begeerlijkheid zegevierend te doorstaan, mijn hart voor allen hartstocht te bewaren en door beteugeling van het vleesch mijne ziel kuisch en rein te bewaren. Neem ook die bede ter harte, welke ik U door deze oefening bijzonder aanbeveel, voor zooverre hare vervulling tot eer van God en tot heil mijner ziel strekken kan. Mijn streven zal tot aanstaanden Dinsdag vooral er op gericht zijn, door vrijwillige offers over mij en mijne zinnelijke neigingen meer macht te krijgen uit liefde tot uwen en mijnen Heer en Heiland Jesus Christus, Die met den Vader en den H. Geest, God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Op den negenden Dinsdag.

*Overweeging van het zalige afsterven van den
H. Antonius.*

Zijn geheele leven lang was de H. Antonius zoo te zeggen, reeds gestorven, want hij was aan de wereld en zich zelven afgestorven,

om geheel in Christus te leven. Daarom had de gedachte aan de scheiding van deze wereld en dit lichaam voor hem niets verschrikkelijks, maar vervulde hem met een des te grooter verlangen naar de eindelijke vereeniging met God. Door zijnen onvermoeiden apostolischen arbeid geheel van krachten beroofd en uitgeput, voelde de H. Antonius dat zijne aardse uren geteld waren; hij liet zich derhalve in het kloostertje Arcella bij Padua brengen, waar hij zijne engelreine ziel in de handen des hemelschen Vaders wilde teruggeven. Nadat hij daar, zittend op eenen stoel, daar hij het liggen niet meer kon verdragen, gebiecht had, bad hij met de broederen de boetsalmen en zong daarop geheel alleen zijne lievelingshymne aan de allerzaligste Maagd, die hij steeds met kinderlijke liefde vereerd had. Hierop ontving hij het H. Oliesel; dan scheen zijn aangezicht als met bovenaardschen glans omstraald, en toen een der omstaanders hem daarover ondervroeg, sprak hij met verstaanbare stem: „*Ik zie mijnen God.*“ Aldus besloot de H. Antonius in den voorsmaak der hemelsche zaligheid zijne korte, aardse loopbaan van nog niet geheel zes en dertig jaren. *Het was op den 13 Juni 1231, welke dag, als de geboortedag des heiligen voor den hemel, reeds in het volgende jaar feestelijk kon gevierd worden, daar hij toen reeds door den paus onder het getal der heiligen opgenomen was.*

Getroost kon de H. Antonius op zijn sterf-

bed met den apostel zeggen: „Ik heb eenen goeden strijd gestreden, het geloof bewaard; voorts is voor mij weggelegd de kroon der gerechtigheid, die mij op dien dag de Heer geven zal, de rechtvaardige Rechter“ (2. Tim. 4. 7, 8). En inderdaad heeft de heilige haar reeds op zijnen sterfdag ontvangen, want hij verscheen onmiddellijk na zijn afsterven aan den abt van Vercelli, een zijner leerlingen, en zeide tot hem: „Ik ga thans naar mijn vaderland.“ God zelf echter liet zijnen dood wonderbaar in Padua bekend maken, doordat plotseling de kleine kinderen, zonder daarvan iets te weten, de straten der stad met het geroep vervulden: „De heilige pater is gestorven, de heilige Antonius is dood.“

Overweging en voornemen. Alle menschen moeten sterven, maar niet allen sterven zoo als de H. Antonius. Waarom dan niet? Wijl slechts op zulk een heilig leven, als hij geleid heeft, zulk een zaligen dood volgen kan. Wil ik derhalve goed sterven, dan moet ik mij door een christelijk leven daarop voorbereiden — en ik moet goed sterven — wanneer ik niet voor eeuwig verloren wil gaan. Waar zoude ik heen komen, wanneer de Heer mij heden afriep — nu — in dit oogenblik? O, hoe kan ik zoo dwaas zijn, te leven, als of ik immer op deze aarde bleef, zoo zelden er aan te denken, hoe vreesselijk en verschrikkelijk het is, onvoorbereid in de handen van den levenden God te vallen!

O Barmhartige Vader in den hemel, ik dank U, dat Gij mij nog tijd vergund hebt, om mij tot een zalig sterfuur voor te bereiden. Met het oog op het door hemelschen glans omstraalde sterfbed van den H. Antonius neem ik mij heden met allen ernst voor, naar zijn voorbeeld, mijn leven als eene voorbereiding tot eenen zaligen dood te beschouwen en daarnaar in te richten, dikwijls aan de vier uitersten te denken en bijzonder de zware zonde, die de angel des doods is, te vermijden.

Gebed.

O H. Antonius, die reeds op den dag van uw zalig afsterven in de hemelsche heerlijkheid binnengetreden zijt, zie van uit uwe eeuwige glorie genadig op mij neder en verkrijg mij bij den troon van God de genade, dat ik voor eenen haastigen en onvoorzienen dood bewaard blijve en eens, wel voorbereid door een christelijk leven, zalig in den Heer sterven moge! Neem ook de aangelegenheid ter harte, voor welke ik deze oefening ter uwer eere bijzonder begonnen en, door uwen goedgunstigen bijstand, heden voleindigd heb. Verhoor mij, heilige wonderdoener van Padua, en verkrijg voor mij datgene, waarom ik met vurigheid des harten bid, door uwe machtige voorspraak!

Echter in alles geschiede Gods heiligen Wil! Om des te eerder genade te vinden, wil ik de voornemens, die ik in deze negen Dinsdagen gemaakt heb, heden weder oprecht

ik vernieuwen en ze opofferen aan het goddelijk
Hart van Uwen en mijnen geliefden Heer en
Heiland, Die met den Vader en den H. Geest,
God gelijk Zij, leeft en regeert van eeuwigheid
tot eeuwigheid. Amen.

Besluit der oefening.

O H. Antonius, minzame trooster der bedrukten, ik heb heden de negen Dinsdagen ter uwer eere voleindigd en U naar krachten trouw en ijverig gediend. Gij weet, hoe dijkwijs ik voor uw beeld op de knieën gelegen heb, hoe vele gebeden ik tot U in den hemel heb opgezonden, alles in kinderlijke liefde tot U, aan wien deze oefening zoo welgevallig is.

Derhalve kom ik dan op dezen laatsten Dinsdag nog eenmaal vol vertrouwen tot U en bid U nederig om het loon eener genadige verhooring, dat gij zelf eens aan uwe vereerster te Bologna voor deze oefening beloofd hebt. O, laat ook aan mij onwaardigen smekeling uw woord in vervulling gaan, laat ook mij in mijne aangelegenheid verhooring vinden, o liefderijke H. Antonius, die gedurende uw geheele leven zooveel medelijden voor alle lijden uwer broederen betoond hebt. Ga voor mij naar den troon van den Goddelijken Heiland, Wiens zoetste Hart U geene bede zal weigeren, daar gij het zoo teeder bemind en bij Hem zoo innige wederliefde

gevonden hebt, ga er heen voor mij en mijn smeeken zal verhoord worden! Zoude het echter Gods H. Wil niet zijn, ach, zoo wil dan op andere wijze mij armen zondaar, die in zoo vele dingen hulp noodig heb, deze oefening vergelden!

Dat is mijne hoop en toeverlaat, o hemelsche schutspatroom der bedrukten, dat ik, daar ik op U mijn vertrouwen gesteld heb, niet beschaamd zal worden. Amen.

Dankzegging voor bekomen voorbede.

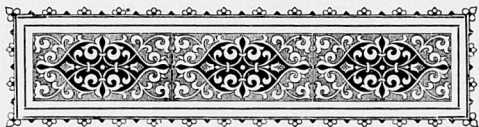
O liefderijke H. Antonius, met vreugde heb ik vernomen, dat niemand vergeefs zijne hoop op U stelt, niemand in zijnen nood vergeefs om uwe hulp vraagt, niemand ook met ijdel toeverlaat U tot voorspreker kiest. Met vertrouwen heb ik gehandeld en den moed niet verloren, en gij zijt mijn helper geworden; omdat gij voor mij gebeden hebt, heeft de Goddelijke Barmhartigheid zich naar mij toegewend en mij in mijnen nood getroost. Hoe dank ik U uit de volheid mijns harten voor die groote weldaad, die gij mij thans wederom bewezen hebt, hoe dank ik U voor de verhooring mijner aangelegenheid, die gij voor mij bij de Goddelijke Barmhartigheid bewerkt hebt! Versmaad de geringe dankzegging niet, die ik U in mijne armzaligheid aanbied, en laat U de noodwendigheden mijner ziel en mijns lichaams ook voor de

toekomst aanbevolen zijn. Laat ook mijne groote vereering tot U nimmer ophouden, doch, met het oog op uw milde goedheid, steeds nog toenemen en aangroeien.

U echter, prijzenswaardigste Heer des hemels en der aarde, zij duizendvoudigen dank gebracht, dat gij mij ter wille der voorpraak en om de verdiensten van uwen trouwen dienaar, genade en erbarming hebt laten vinden! U zegent mijne ziel voor die bewijzen Uwer vaderlijke goedheid, U loof en prijs ik met den H. Antonius nu en in alle eeuwigheid. Amen.

De Responsoriumoefening

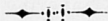
ter vereering van den H. Antonius
van Padua.

Morgengebed op den Dinsdag.

O Dienaar Gods, H. Antonius, bij het aanbreken van dezen dag groet ik U en wensch U toe, dat gij heden in de geheele katholieke wereld moogt geloofd, vereerd en aangeroepen worden. Laat mijne ziel zich wederom verheugen in uwe liefdevolle goedheid, opdat U mijn mond met jubelende lippen prijze, want gij zijt mij steeds een voorspreker en helper geweest. Aan U hangt mijn hart. uwe hand hield mij staande in zoo vele noodwendigheden en bekommelingen, die mij omringen. Vergeefs vervolgen mij de vijanden mijns heils, zij zullen in de diepten der aarde verzinken, indien gij mij bijstaat, zegevierende tegenstander der hel en der wereld! ik echter zal mij in U verheugen. H. Antonius bid voor mij en zegen mij van uit de hoogte des hemels, verwerf voor mij, dat Gods

genade mij verlichte en zich mijner ontferme in alle moeiten en wederwaardigheden van dit leven! Ik echter wil dezen dag goed er naar trachten, in navolging van U voor den Heer te leven, voortdurend aan het heil mijner ziel te denken en vooral mijn hoofdgebrek .... te bestrijden.

Zoo wijd ik dezen dag aan uwen dienst, in de overtuiging, daardoor ook Dengene te eeren, Wien alleen alle eer en heerlijkheid toekomt, Dien gij met eene éénige liefde al de dagen uws levens gediend hebt, den drie-eenigen, allerbarmhartigsten God, Die leeft en regeert van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Responsorium

ter eere van den H. Antonius.

(Van den H. Bonaventura.)

*Indien gij wilt mirak'len vinden:
Ellende, dood en ketterij
Melaatschheid, duiv'len zelfs verzwinden,
De zieke wordt gezond en blij.
De zee en kluisters vallen neder,
En jong en oud vindt door zijn macht
Gezonde ledematen weder,
'T verloor'ne wordt terug gebracht.*

*Gevaren, nood en ramp verzwinden;
Dit melde Padua's geslacht,
En zij, die 't mochten ondervinden,
Verkonden luide zijne macht.
De zee en kluisters enz.*

(als voren de vier verzen voluit.)

Eere zij den Vader en den Zoon en den Heiligen Geest.

De zee en kluisters enz. (als voren.)

V. *Bid voor ons H. Antonius!*

R. *Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.*

Laat ons bidden!

Laat, o God, uwe kerk zich in de dankbare en vertrouwvolle herinnering aan Uwen heiligen belijder verheugen, opdat zij met geestelijke hulpmiddelen steeds beschermd moge zijn en verdiene tot het genieten der eeuwige vreugde te geraken. Door Christus onzen Heer. Amen

(Z. H. Paus Pius IX. heeft op den 25. Januari 1866 aan alle geloovige christenen eenen aflaat van 100 dagen verleend, zoo dikwijls zij dit Responsorium met aandacht bidden, en eenen volkomen aflaat, wanner zij gedurende eenen vollen maand hetzelfde dagelijks bidden, op eenen dag naar believen van dien maand. onder de gewone voorwaarden: H. Biecht en communie, kerkbezoek en aflaatgebed.)

Bloemenkrans

van gebeden om het Responsorium.

*Wilt gij wondren, vrome scharen,
Roepe Antonius dan uw stem;
Weinig die hem evenaren,
Want de dood zelfs wijkt voor hem.*

O Roemvaardige H. Antonius, die door uw bij God alles vermogend gebed verscheidene afgestorvenen tot het leven des lichaams en nog meer geestelijk dooden tot het leven der ziel hebt opgewekt, kom mij armzaligen zondaar te hulp, bewaar mij door uwe machtige voorspraak voor eenen haastigen en onvoorziene dood. behoed mij voor den schrikkelijken dood der ziel door de doodzonde, opdat ik het leven in de genade van God hebben en het nooit door eigene schuld verliezen moge!

Onze Vader. Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Ziende maakt hij de verblinden,
Voert hen weér op't pad der plicht,
En de dwaling moet verzwinden
Voor den luister van zijn licht.*

Talrijk zijn de dwalingen en misstappen van mijn voorgaand leven; zoo dikwijls ben ik van den rechten weg afgedwaald en te kort geschoten in de aan God en den naaste verschuldigde liefde. O H. Antonius, groote leeraar en verkondiger der waarheid, wiens

woord en wonderwerken tallooze dwalenden en zondaars tot het ware geloof en het leven in Christus hebben teruggebracht, verdrijf, met dat hemelsche licht, dat u omstraalde, toen gij het kind Jesus in uwe armen hieldt, alle duisternissen uit mijne ziel en geleid mij op het pad der waarheid, des lichts en der genade!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Sint Antonius helpt ons armen
In den nood en 't ongeluk;
Lijf en ziel redt zijn erbarmen
Uit het lijden en den druk.*

O liefderijke H. Antonius, ware en hulpvaardige vriend aller ongelukkigen, wees mijn beschermer tegen alle onheil, dat mijne ziel of mijn lichaam zou kunnen overkomen! Sta mij bij, wanneer de droefheden van dit tranendal mij beangstigen, verlaat mij niet in mijne zorg en nood, wanneer ik met ootmoedig vertrouwen tot U smeeke, bijzonder echter bewaar mij voor het schrikkelijke ongeluk van terug te vallen in de doodzonde!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Helsche macht deed hem niet sagen,
Hij bood roemrijk tegenstand;
Aller duivlen list en lagen
Maakt zijn zegen nog te schand.*

O H. Antonius, geweldige tegenstander der hel, wier poorten U niet konden over-

weldigen, verjaag van mij alle verblindingen van de onreine geesten! Triomfeerende verwinnaar der duivelen, sta op, om mij te helpen. uwe kracht make mij sterk, den satan op de vlucht te jagen, wanneer hij met de verlokkingen van zondige begeerten mijn hart misleiden of mijne ziel met vertwijfeling over de zwaarte der schuld van begane zonden wil beangstigen! Leen mij uwen sterken arm in den strijd tegen alle vervolging en aanvallen van duivelsche boosheid en arglist.

Onze Vader, Wees gegroet. Eere zij den Vader.

*Zelfs melaatschheid kan hij heelen,
Elke vlek aan ziel en lijf,
Hij, wiens schoone ziel zooveel
Deugden was tot woonverblijf.*

Groot is de hardnekkigheid mijner booze neigingen en mijn hart is bevlekt door de gebreken mijner overgroote zwakheid. O H. Antonius, glanzende lelie der hl. kuischheid, reinig door de kracht dezer onvergelykelijke deugd ook mijne ziel van alle vlekken der melaatschheid, die zondige gewoonten daarin teruggelaten hebben, bewaar mij voor de besmetting der begeerlijkheid, op dat mijn hart door uwen bijstand, van de afschuwelijkste aller zonden bevrijd moge blijven!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Zijne voorspraak geeft den kranken
Krachten en gezondheid weer,
Dat zij zelf hem komen danken
In het Godshuis hem ter eer.*

H. Antonius, beproefde arts der ziel en des lichaams, ik ontbloot voor U de wonden van mijn hart. De kracht uwer verdienste bewerkte altijd de genezing mijner geestelijke en lichamelijke ziekten en beware voor mij armen zondaar de gezondheid mijner ziel en mijns lichaams, opdat ik tijd en kracht moge hebben waardige vruchten van boete voort te brengen!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Sint Antonius de goede
Hooft der schippers beden aan,
En bedaart der golven woede
In de ziel, op d'oceaan.*

O machtige schutspatroon der zeevarenden, van welken gij zoovelen, die uwen bijstand inriepen, uit de stormen in de veilige haven gered hebt, laat u ook het scheepje mijns levens, dat de stormachtige zee der zonden en hartstochten dreigt te verslinden, aanbevolen zijn! Talm niet! mij uwe wonderdadige hand toe te reiken en mij te redden uit deze wilde golven in de zekere haven van den aardschen en ook eenmaal in die des hemelschen vredes!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Kluisters heeft hij afgenomen,
Vleklooze onschuld hoedde hij;
Die in zonden tot hem komen,
Maakt hij van hun zonde vrij.*

De hel, de wereld en het eigene vleesch trachten mij met zulke banden te ketenen, dat het mij, wiens wil zoo zwak en tot zonden geneigd is, bijna onmogelijk voorkomt, dezelve te ontgaan. O H. Antonius, milde beschermer aller bedrukten, laat mij niet ten schande worden voor mijne vijanden! Uwe machtige voorspraak zal mij de kracht verwerven, die banden te verbreken, waarmede de begeerlijkheid mijne ziel wil kluisteren, en mij bevrijden uit de vervolging van al mijne vijanden.

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Lammen, kreuplen gaf hij teeder
Het gebruik van hand en voet;
Nog schenkt hij die gunsten weder
Aan wie smeekend tot hem spoedt.*

H. Antonius, groote wonderdoener, die voor zoovelen van God de genezing hunner gebreken verworven hebt, neem genadiglijk ook mijne lichamelijke en vooral mijne geestelijke gebreken ter harte! Verkrijg voor mij, dat ik de ledematen van mijn lichaam steeds ter eere van God en tot heil mijner ziel besture en gebruike en ze nooit in de schandelijke dienstbaarheid der zonde en der zinnelijkheid late geraken, opdat ik mijn lichaam steeds

als een tempel van den H. Geest beschouwen
en bewaren moge!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den
Vader.

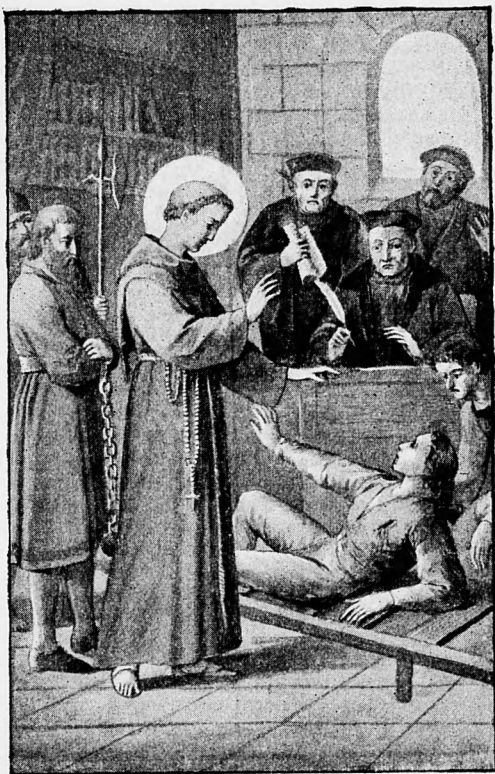
*Zoekt ge iets wat ge niet kunt vinden,
Bid den Heilige ter eer,
En uw onrust zal verzwinden:
Hij brengt het verlorne weer.*

O H. Antonius, door de geheele katholieke
wereld als wonderbare wederbrenger van ver-
lorene zaken vereerd en geprezen, laat mij
door uwe werzkame voorbede de groote genade,
erlangen, dat ik het kostbare goed der heilig-
makende genade, dit onwaardeerbare kleinood
mijner ziel, nooit moge verliezen! Zoude ik
haar echter door mijne eigene schuld verliezen.
o, haast U dan mij te helpen, opdat ik haar
wedervinde en van nu af aan beter beware!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den
Vader.

*Jong en oud, paleis en stulpe,
Spreken wonderen ervan
Wat geschied is door de hulpe
Van den grooten Wonderman.*

Er is niemand, het mogen jongelingen of
grijsaards, gezonden of zieken, rechtvaardigen
of zondaars zijn, die tot U, o H. Antonius,
geroepen en uwen bijstand niet ondervonden
heeft. Gij zijt evenals de zon, die hare
weldadige stralen gelijkewijze over de edel-
steen en der kroon en de kiezelsteen der

De H. Antonius wekt eenen doode ten leven op,
om de onschuld zijns Vaders te bewijzen. (Bladz. 37).

straat uitstort. Wie ook tot U bidt, ieder ontvangt. O, zegen ook mij onwaardige door Uwe liefdevolle voorbede. opdat ik alles wat tot heil mijner ziel of mijns lichaams noodig is. van de Goddelijke barmhartigheid genadiglijk moge bekomen!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Als een redder in gevaren
Stond de Heilige bekend;
Die in leed en doodsangst waren
Gaf hij uitkomst in de ellend.*

In de vele groote gevaren, waarmede mijn heil dag voor dag door zichtbare en onzichtbare vijanden bedreigd wordt, neem ik mijne toevlucht tot U, o H. Antonius, die aan zooveelen steun en bescherming verleend hebt; verwijder van mij alle gevaren naar ziel en lichaam! Uwe zegenrijke hand bevrijde mij uit alle onheil en geleide mij veilig op den met zooveel moeielijkheden bezaaiden weg, die ten leven voert, in het ware, hemelsche Vaderland!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

*Neen, geen nood, geen soort van lijden,
Dat zijn toevlucht tot hem nam,
Waar hij niet met troost verblijden
Of met sterkte helpen kwam!*

H. Antonius, zoetste trooster aller treurigen, laat ook mij aan die ontelbare gebedsver-

hooringen, die God verleent aan al degenen, die vol vertrouwen U aanroepen, deel hebben en verkrijg voor mij van den Gever van alle goed, hetgeen mijne lichamelijke en geestelijke nooden vereischen! Help mij, dat ik in de verdrukkingen der ziel en des lichaams niet ten gronde ga, sta mij bij in alle moeielijke omstandigheden van dit leven!

Onze Vader, Wees gegroet, Eere zij den Vader.

Padua's volk, gij kunt bereeknen

Welk een glorie God hem gaf;

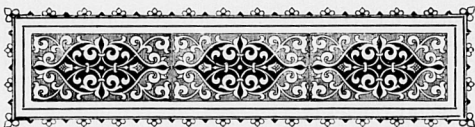
Meld het luid, wat wonderteekenen

Nog geschieden op zijn graf!

O glorievolle H. Antonius! de onmondige kinderen van Padua hebben U op uwen zaligen sterfdag als heilige verkondigd, de geheele stad was en is nog getuige der vele groote wonderen, waardoor de Almachtige uwe heilige relikwiën tot op den huidigen dag verheerlijkte. Moget gij, die U aan de bewoners van Padua als een liefdevolle patroon in dit en het andere leven bewezen hebt, U ook jegens mij steeds als een hemelsche beschermheer en zaakwaarnemer betoonen! Sta mij bij als een schutsengel in alle gevaren en nooden van dit jammerdal, verkrijg mij door uwe machtige voorbede, waarom ik U met kinderlijk vertrouwen vraag, dat mijne ziel, die zoo arm aan deugd en zoo rijk aan zondenschuld is, om der wille uwer verdiensten deelachtig moge worden aan de Goddelijke

genade en erbarming. O heilige wonderdoener van Padua, bid vooral voor mij om de groote genade der standvastigheid tot aan het einde, opdat ik waardig moge bevonden werden, eenmaal van aangezicht tot aangezicht Dengene te mogen aanschouwen, Dien gij op uwe armen mocht houden en die U met het gewaad der hemelsche heerlijkheid bekleed heeft, Jesus Christus, uwen en mijnen geliefden Heer en Heiland, die leeft en regeert met God den Vader in vereeniging met den H. Geest God van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Misgebeden

ter eere van den H. Antonius.

Gebed aan den voet des altaars.

In den naam † des Vaders † des Zoons en † des H. Geestes. Amen.

Ik belijd voor God almachtig, de allerzalgste maagd Maria, den H. Aartsengel Michaël, den H. Johannes den Dooper, de H. H. Apostelen Petrus en Paulus, den H. Antonius, en alle heiligen, dat ik veel en dikwijls gezondigd heb in gedachten, woorden en werken door mijne schuld, door mijne eigene schuld, door mijne eigene grootste schuld.

Daarom bid ik de allerzalgste Maagd, den H. Aartsengel Michaël, den H. Johannes den Dooper, de H. H. Apostelen Petrus en Paulus, den H. Antonius, en alle Heiligen, den Heer onzen God voor mij te willen bidden.

Ik bid U, almachtige God, door de verdiensten uwer heiligen, bijzonder van Uwen heiligen belijder Antonius, mij al mijne zonden

te willen wegnemen, opdat ik met een rein hart het heilig misoffer bijwonen en aan deszelfs vruchten deelachtig worden moge. Door Christus onzen Heer. Amen.

Introïtus.

Psalm 36. Het aangezicht des rechtvaardigen zint op wijsheid en zijne tong spreekt waarheid, de wet des Heeren is in zijn hart. Eere zij den Vader en den Zoon en den H. Geest, gelijk het was in den beginne, nu en altijd en in eeuwigheid. Amen.

Heer! om wille der deugden van den H. Antonius ontfermt U onzer!

Christus! om wille der liefde van den H. Antonius ontfermt U onzer!

Heer! om wille der verdiensten van den H. Antonius ontfermt U onzer!

Gloria.

Goedertierenste Jesus, weerglans der glorie des Vaders, vreugde en verlangen van den H. Antonius, leer mij Uwen wil te doen, gelijk hij hem ten allen tijde gedaan heeft, opdat ik, door Uwen milden Geest geleid, tot dat zalige verblijf geraken moge, waarheen de H. Antonius eens jubelend gegaan is, en dien vrede vinden moge, dien hij in Uwe hemelsche heerlijkheid gevonden heeft, waar Gij met den Vader en den H. Geest leeft en regeert in onvergankelijke glorie. Amen.

Gebed.

Almachtige, eeuwige God, die Uwen roemwaardigen belijder, den zaligen Antonius door zoo grooten glans van wonderwerken hebt verheerlijkt: verleen genadig, dat wij datgene, wat wij door zijne verdiensten met vertrouwen vragen, door zijne voorbede verkrijgen mogen. Door Christus onzen Heer. Amen.

Epistel.

(Eecl. 31, 8—11.)

Gelukkig de rijke, die vlekkeloos bevonden werd en die het goud niet najoeg, en zijn vertrouwen niet stelde op geld en schatten. Wie is deze, opdat wij hem prijzen: *want in zijn leven heeft hij gedaan wat bewonderenswaardig is.*

Wie daarin beproefd werd, en volmaakt is bevonden, eeuwige roem zal hem geworden; hij kon zondigen, en zondigde niet; hij kon het kwade doen, en deed het niet:

Daarom zijn zijne goederen verzekerd bij den Heer, en de gansche gemeente der heiligen zal zijne aalmoezen met lof vermelden.

Evangelie.

(Math. 5, 13—19.)

Ten dien tijde sprak Jesus tot zijne leerlingen:

Gij zijt het zout der aarde. Doch, indien het zout zijne kracht verliest, waarmede zal

het gezouten worden? Het is tot niets meer goed, dan om weggeworpen en van de menschen vertreden te worden. Gij zijt het licht der wereld. Eene stad, die op eenen berg is gelegen, kan niet verborgen worden. Ook ontsteekt men geen licht, en plaatst hetzelve onder de korenmaat, maar op den kandelaar, opdat het voor allen schijne, die in het huis zijn. Alzoo schijne uw licht voor de menschen, opdat zij uwe goede werken zien, en uwen Vader verheerlijken, die in den hemel is.

Vermeent niet, dat ik gekomen, om de wet of de profeten te niet te doen. Ik ben niet gekomen om dezelve te niet te doen, maar om ze te vervullen. Want voorwaar, ik zeg U: Totdat hemel en aarde zullen voorbijgaan, zal er geen letter of stipje van de wet vergaan, tot dat alles zal geschied zijn. Die derhalve één van de kleinste geboden te niet doet, en de menschen alzoo leert, zal de geringste in het rijk der hemelen genoemd worden; *maar die dezelve doet en leert, die zal groot in het rijk der hemelen genoemd worden.*

Offertorium.

Neem aan, o hemelsche Vader, almachtige eeuwige God, deze gaven van brood en wijn, die wij met den dienaar des altaars in den geest van ootmoed en met een berouwvol hart U aanbieden, opdat dezelve, in het lichaam en bloed Uws eeniggeboren Zoons,

des eeuwigen Hoogepriesters, veranderd, ons heil op aarde vermeerderen en bevorderen mogen.

Door de heilige reinheid, met welke Gij uwen uitverkoren dienaar Antonius versierd hebt, en die hij, als eene lelie onder de doornen bewaard heeft, laat ons naar ziel en lichaam rein blijven, en door de macht zijner voorbede, op welke Gij zoo vele en groote wonderen hebt uitgewerkt, verander onze lauwwheid in ijverige liefde en onzen hoogmoed in ootmoedige gehoorzaamheid, opdat wij met zijnen bijstand al onze gebreken en hartstochten bedwingen en hier en hiernamaals Uwe barmhartigheid danken mogen.

Neem aan, o allerheiligste Drievuldigheid, dit offer, dat wij U met den priester aanbieden ter gedachtenis aan het lijden, de verrijzenis en hemelvaart van *Jesus Christus*, onzen Heer en Heiland, als ook ter eere der altijd reine maagd *Maria*, den *H. Antonius* en *alle heiligen*, opdat het hun ter eere, ons echter tot heil strekke, en opdat in den hemel diegenen onze voorsprekers mogen worden, wier aandenken wij op aarde vieren, door denzelfden Christus, onzen Heer. Amen.

Prefatie.

Het is in waarheid, betamelijk en billijk, plichtmatig en heilzaam, dat wij altijd en overal U danken, heilige Heer, almachtige Vader, eeuwige God en U in de vereering van *uwen zaligen belijder Antonius* loven, zegenen

en prijzen, wijl hij Uwen Eeniggeborene op de armen gedragen, voor zijnen dood gezien, en tot loon zijner deugden en verdiensten, Jesus Christus onzen Heer van aangezicht tot aangezicht aanschouwt in de hemelsche glorie. Door wien de Aartsengelen Uwe Majesteit loven, de Machten haar aanbidden, de Hemelen en de zalige Serafijnen met eenstemmige vreugde haar vereeren.

Met de hunne, laat, bidden wij U, ook onze stemmen zich vereenigen, en met ootmoedige belijdenis spreken:

Heilig, heilig, heilig is de Heer God van Sabaoth! Hemel en aarde zijn vol van zijne heerlijkheid. Gezegend zij Hij die komt in den Naam des Heeren!

Memento.

H. Antonius, door wiens woorden en werken zoo vele verlorene zielen den ingang tot het leven wedergevonden hebben, draag ons gebed in het heiligdom, waar de verhooring is, en breng ons daaruit de verzoening mede. Laat allen, die uwen naam eeren, uwen bijstand vinden; uwe medelijden ruste op de bedroefden, uwe goedertierene liefde op allen, die nog in dit tranendal buiten het ware vaderland leven, bijzonder . . . . . (noem hier de levende personen, voor wien gij wilt bidden!) Breng, daar gij in de hemelsche vreugde woont, onze gebeden en zuchten voor Gods aanschijn en verkrijg van Hem, Die U in dit en in het andere leven

des eeuwigen Hoogepriesters, veranderd, ons heil op aarde vermeederen en bevorderen mogen.

Door de heilige reinheid, met welke Gij uwen uitverkoren dienaar Antonius versiert hebt, en die hij, als eene lelie onder de doornen bewaard heeft, laat ons naar ziel en lichaam rein blijven, en door de macht zijner voorbede, op welke Gij zoo vele en groote wonderen hebt uitgewerkt, verander onze lauwhed in ijverige liefde en onzen hoogmoed in ootmoedige gehoorzaamheid, opdat wij met zijnen bijstand al onze gebreken en hartstochten bedwingen en hier en hiernamaals Uwe barmhartigheid danken mogen.

Neem aan, o allerheiligste Drievuldigheid, dit offer, dat wij U met den priester aanbieden ter gedachtenis aan het lijden, de verrijzenis en hemelvaart van *Jesus Christus*, onzen Heer en Heiland, als ook ter eere der altijd reine maagd *Maria*, den *H. Antonius* en *alle heiligen*, opdat het hun ter eere, ons echter tot heil strekke, en opdat in den hemel diegenen onze voorsprekers mogen worden, wier aandenken wij op aarde vieren, door denzelfden Christus, onzen Heer. Amen.

Prefatie.

Het is in waarheid, betamelijk en billijk, plichtmatig en heilzaam, dat wij altijd en overal U danken, heilige Heer, almachtige Vader, eeuwige God en U in de vereering van uwen zaligen belijder *Antonius* loven, zegenen

en prijzen, wyl hij Uwen Eeniggeborene op de armen gedragen, voor zijnen dood gezien, en tot loon zijner deugden en verdiensten, Jesus Christus onzen Heer van aangezicht tot aangezicht aanschouwt in de hemelsche glorie. Door wien de Aartsengelen Uwe Majesteit loven, de Machten haar aanbidden, de Hemelen en de zalige Serafijnen met eenstemmige vreugde haar vereeren.

Met de hunne, laat, bidden wij U, ook onze stemmen zich vereenigen, en met ootmoedige belijdenis spreken:

Heilig, heilig, heilig is de Heer God van Sabaoth! Hemel en aarde zijn vol van zijne heerlijkheid. Gezegend zij Hij die komt in den Naam des Heeren!

Memento.

H. Antonius, door wiens woorden en werken zoo vele verlorene zielen den ingang tot het leven wedergevonden hebben, draag ons gebed in het heiligdom, waar de verhooring is, en breng ons daaruit de verzoening mede. Laat allen, die uwen naam eeren, uwen bijstand vinden; uwe medelijden ruste op de bedroefden, uwe goedertierene liefde op allen, die nog in dit tranendal buiten het ware vaderland leven, bijzonder . . . . . (noem hier de levende personen, voor wien gij wilt bidden!) Breng, daar gij in de hemelsche vreugde woont, onze gebeden en zuchten voor Gods aanschijn en verkrijg van Hem, Die U in dit en in het andere leven

door den glans van zulke wonderwerken verheerlijkt heeft, dat Hij om wille uwer verdiensten en voorspraak de heilige katholieke Kerk in vrede bewaren en beschermen moge, en onzen paus N. N. en onzen bisschop N. N. alsook ons allen verleene, dat wij in alles uwe hulprijke bescherming deelachtig worden. Door Christus onzen Heer. Amen.

Consecratie.

O goedertieren, o milde, o zoetste Jesus! Eenwige Hoogepriester, oneindig Offer, ik geloof, dat Gij hier waarlijk als God en als Mensch tegenwoordig zijt.

Ik aanbid U. Ik bemin U van ganscher harte. Ik offer mij aan U op en schenk mij aan U.

Uwe Wonden zijn mijn heil, Uw Bloed is de prijs mijner verlossing. Uw kostbaar Bloed kome over mij en make mij gezond naar ziel en lichaam.

O Jesus, voor U leef ik!

O Jesus, voor U sterf ik!

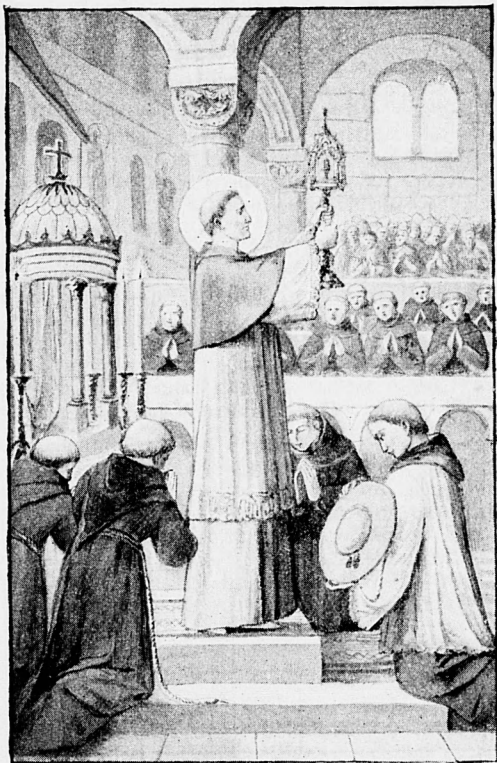
O Jesus, de Uwe ben ik in leven en dood! Amen.

Na de Consecratie.

(H. Bernardus).

Zie neder, o Heer. hemelsche Vader, van uit Uw heiligdom en Uwe hemelsche woonplaats en aanschouw dit hoogheilige offer, dat onze Hoogepriester, Uw Goddelijke Zoon,

De H. Bonaventura verheft in de kerk van Padua
de ongeschondene tong van den H. Antonius.

vo
en
vi
J
H
h
o
z
h
g
l
c
c
z
c
v
c

voor de zonden Zijner broederen U brengt, en toon U vergevingsgezind jegens onze veelvuldige boosheid! Zie de stem des bloeds van Jesus roept van het kruis tot U. Aanzie, o Heer, het aangezicht van Christus, die gehoorzaam geweest is tot in den dood, en Zijne onvergankelijke, glorievolle wonden mogen U zeggen, welke voldoening Gij voor onze zonden hebt ontvangen. — O Goddelijke Verlosser, gelijk Gij het brood en den wijn in Uw lichaam en bloed en bij het offer des kruizes den toorn van God in barmhartigheid veranderd hebt, zoo verander ook mij en alle zondaars en maak ons gelijkvormig aan U, die leeft en regeert met God den Vader in vereeniging met den H. Geest God van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Gedenk, o Heer, degenen, die rusten in de hoop der zalige verrijzenis, bijzonder . . . . . (noem hier de namen der afgestorvenen, die gij wilt insluiten!) en verleen hun door de voorspraak van Uwen zaligen belijder Antonius, welke ik voor de arme zielen in het vagevuur vuriglijk inroep en afsmeek, dat zij deelachtig mogen worden aan de vruchten van dit hoogheilige offer, en in de woning des lichts en des vredes, waar geene droefheid meer is, binnen mogen gaan!

Schenk ook aan ons arme zondaars, wijl wij op Uwe ontferming hopen, de gemeenschap der verdiensten Uwer heiligen en de navolging hunner deugden, opdat wij door de kracht

hunner voorbede, bijzonder die des H. Antonius, van nu af aan in Uwe genade leven en eenmaal in hun zalig gezelschap geraken mogen. Door Christus onzen Heer. Amen.

Bidt daarop met den priester het „Onze Vader.“

Voor de H. Communie.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontfermt U mijner, door de deugden van de H. Antonius.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontfermt U mijner, door de verdiensten van den H. Antonius.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, geef ons den vrede, dien Gij den H. Antonius hier en in het andere leven gegeven hebt!

O Goddelijke Jesus, verborgene God, Dien ik hier waarlijk tegenwoordig geloof, op Wien ik hoop en Dien ik liefheb, naar U gaat het verlangen mijns harten. „Gelijk het hert smacht naar eene waterbron, zoo smacht ook mijne ziel naar U,“ om Uwentwille heb ik berouw over al mijne zonden en wensch, daar ik het heiligste Sacrament van Uw lichaam en bloed niet werkelijk ontvangen kan, het althans op geestelijke wijze in mijn hart op te nemen.

H. Communie.

O Heer, ik ben niet waardig dat Gij komt onder mijn dak, doch spreek slechts één woord en mijne ziel zal gezond worden! (Driemaal.)

O Jesus, mijne liefde, mijne ware en eenige liefde, neem geheel en al bezit van mij en beheersch mij voor immer, mijn God, mijn Heer en Gebieder. Wat kan ik U vergelden, voor alles wat Gij aan mij gedaan hebt? Wat ik ben en wat ik heb, ben ik en heb ik door Uwe genade. Daarom wil ik Uwen getrouwen dienaar Antonius bidden, dat hij mij met zijne verdiensten te hulp kome, om U te danken voor het wonder Uwer barmhartigheid, met zijne ongeschondene tong, om Uwen lof te zingen voor het wonder Uwer liefde.

O H. Antonius, door die gloeiende godsvrucht, waarmede gij steeds het hoogheilige Offer opgedragen en den goddelijken Heiland in het allerheiligste Sacrament ontvangen hebt, verwerf voor mij de genade, steeds, doch vooral in het uur des doods, dit Geheim Zijner oneindige liefde met een rein hart te ontvangen en daardoor met Hem en met U voor eeuwig vereenigd te worden. Amen.

Sluitgebed.

Heer verhoor mijn gebed!

En laat mijn roepen tot U komen!

Verleen ons, o Heer, dat wij altijd beschermd mogen worden door de bescherming van Uwen zaligen belijder Antonius, ter wiens eere wij dit offer aan Uwe goddelijke Majesteit opgedragen hebben. Door onzen Heer Jesus Christus, Uwen Zoon, die met U leeft en regeert in vereeniging met den H. Geest, God van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Bij den Zegen en het laatste Evangelie.

De almachtige God, de Vader, de Zoon en de H. Geest zegene mij! Heer zegen mij, zegen mijne gedachten, woorden en werken om wille van die van Uwen trouwen dienaar Antonius, zegen mijnen arbeid en moeite om wille van die van Uwen heiligen belijder Antonius, zegen mij in leven en in sterven op de voorspraak van dengene, dien Gij met zoo vele genaden hier en in het andere leven gezegend hebt!

Nu, o mijn liefderijke patroon en zaakwaarnemer, H. Antonius, heb ik ter Uwer eere dit hoogheilige offer bijgewoond, opdat de almachtige God door hetzelfde Uwe hemelsche glorie moge vermeerderen. Laat mij door Uwe genadige voorspraak aan deszelfs vruchten deelachtig worden, tot troost mijner arme ziel!

Omdat ik daardoor den goddelijken Heiland mijne hartelijke liefde betoonen en U, volgens uwen wensch, eene groote vreugde bereiden wilde, zoo verkrijg mij van Hem hulp in alle noodwendigheden en aangelegenheden, waarvoor ik deze heilige Mis heb bijgewoond, want ik leef in de zekere hoop, dat de Heer, voor zoover het Zijnen heiligen Wil is en tot mijn zieleheil strekt, U niets zal weigeren waarvoor gij Hem heden voor mij zult bidden. Amen.

Litanie tot den H. Antonius van Padua.

Heer, ontferm U onzer!
Christus, ontferm U onzer!
Heer, ontferm U onzer!
Christus, hoor ons!
Christus, verhoor ons!
God hemelsche Vader, ontferm U onzer!
God Zoon, verlosser der wereld, ontferm U onzer!
God H. Geest, ontferm U onzer!
H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer!
Heilige Maria, koningin der belijders,
Heilig koor der priesters en levieten,
Heilig koor der monnikken en kluizenaars,
H. Antonius,
Ware zoon van den H. Franciscus,
Sieraad van de orde der Minderbroeders,
Licht en zuil der Kerk Gods,
Beminnaar der goddelijke Wet,
Wonderbare leeraar der Waarheid,
Ark der beide Testamenten,
Schatkamer der heilige Schriften.
Bazuin des H. Geestes,
Apostolische prediker,
Schrik der tirannen,
Overwinnaar der ongeloovigen,
Vreugde der Rechtvaardigen,
Toevlucht der zondaren,
Geleider der dwalenden,
Helper in het ongeluk,
Heil der zieken,
Overwinnaar der helsche geesten,
Troost der bedrukten,

bid voor ons!

Wederbrenger van verlorene zaken,
 Glorierijke beschermers van Padua,
 Voorbeeld van Godsvrucht.
 Serafijn der liefde Gods,
 Voorbeeld van naastenliefde,
 Spiegel van ootmoedigheid en geduld,
 Bruidegom der heilige armoede,
 Voorbeeld der heilige gehoorzaamheid,
 Engel van maagdelijke reinheid,
 Held der christelijke sterkmoedigheid.
 Antonius. Wonderdoener.

bid voor ons!

Jesus Christus,
 Door de verdiensten van den H. Antonius,
 Door zijne zelfverloochening en ver-
 sterving,

Door zijne vrijwillige armoede.
 Door zijn vasten en waken,
 Door zijne gloeiende liefde tot U,
 Door zijne apostolische moeiten en arbeid,
 Door zijne prediking en leeringen,
 Door zijne barmhartigheid en zijn mede-
 lijden,

Door zijn verlangen naar de martelkroon.
 Door zijne om Uwen Naam uitgestane
 vervolgingen,

Door zijnen priesterlijken zielenijver.
 Door al zijne deugden,
 Door zijne standvastigheid tot het einde.
 Door zijnen zaligen dood,
 Door zijnen ingang in de eeuwige heer-
 lijkheden,

Door Uwe liefde tot hem,

ontferm U onzer!

Wij arme zondaars,
Dat Gij ons op de voorspraak van den H.

Antonius moogt sparen.

Dat Gij ons door zijne verdiensten voor
alle kwaad moogt bewaren,

Dat Gij ons zijne bescherming ten allen
tijde zult laten ondervinden.

Dat Gij ons gebed tot hem genadiglijk
moogt verhooren,

Dat Gij ons om zijnentwille standvastig-
heid tot het einde en en eenen zali-

gen dood moogt verleenen,
Dat gij ons door den bijstand van den

wij bidden U, verhoor ons!

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, spaar ons Heer!

Iam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, verhoor ons, Heer!

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, ontferm U onzer!

Christus, hoor ons!

Christus, verhoor ons!

Heer, ontferm U onzer!

Christus, ontferm U onzer!

Heer, ontferm U onzer!

V. Bid voor ons, o H. Antonius!

R. Op dat wij waardig worden der beloften van Christus.

Almachtige, eeuwige God, die Uwen trouwen belijder, den H. Antonius, tot heil der wereld in genade uitverkoren en door zijn

voorbeeld en zijne predikingen zoo vele verdwaalde zielen uit den afgrond des verderfs gered hebt, wij bidden U ootmoedig, dat wij ons steeds in zijn milde bescherming verheugen, en door zijn voorbeeld gesterkt, U met lichaam en ziel vreugdevol dienen mogen, en door zijne machtige voorspraak van alle kwaad bewaard, eindelijk het zalige doel van den hemelschen Vrede mogen bereiken. Verhoor ons gebed en laat ons roepen tot U komen, opdat alle, die tot Uwen dienaar, den 'H. Antonius gaan, om weldaden af te smeeken, door verhooring hunner gebeden verheugd worden. Door Christus onzen Heer. Amen.

De drie voetvallen

ter aanbidding der Allerheiligste Drie-
vuldigheid en ter cere van den
H. Antonius.

Wie door de voorspraak van den H. Antonius eene genade van God verlangt, verrichte gedurende eenigen tijd behalve het H. Responsorium de drie voetvallen voor het Allerheiligste, of, wanneer dit niet mogelijk is, in gedachte daaraan, en, zoo zijn verlangen niet tegen Gods eer of het heil zijner ziel is, zal hij verhooring vinden. (P. Bonaventura Leiss. O. S. Fr.)

Eerste voetval.

O Almachtige, allerbarmhartigste, drie-eenige God! Voor het tabernakel van het allerh. Sacrament, waarin Jesus, waarachtig

God en waarachtig mensch, tegenwoordig is, val ik aan Uwe voeten neder in vereering der groote, vlammeñde liefde, waarmede Gij Uwen trouwen dienaar Antonius tot de gelukzaligheid Uwer eeuwige genieting uitverkoren hebt, om aan hem Uw altyddurend welgevallen te hebben.

U, o groote God! zij lof en prijs, aanbidding en dankzegging, eer en heerlijkheid gebracht van mij en van al Uwe schepselen in den hemel, op de aarde en onder de aarde van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Tweede voetval.

O, algoede, alwijze, drievuldige God! ik val voor het altaar van het Allerh. Sacrament U te voeten in vereeniging met de teedere liefde, door welke de H. Antonius Uwe goddelijk liefde zoo zeer tot zich getrokken heeft, dat hij daardoor eene menigte wonderbare gaven en genaden ook voor andere menschen verworven en aan hen medegedeeld heeft, waardoor Uwe lof dagelijks vermeerderd en ook Uw dienaar geeerd wordt.

Daarvoor zij U, o drieenige God, eer en heerlijkheid, aanbidding en dankzegging, lof en prijs gebracht van mij en alle schepselen in den hemel, op de aarde en onder de aarde van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Derde voetval.

O Rechtvaardigste, allerheiligste, drieenige God! in vereeniging der rechtvaardigen der aarde en des hemels wensch ik door dezen voetval al datgenete vervangen, wat Uw trouwe dienaar Antonius ter bevordering Uwer eer en van het heilig geloof uit menschelijk onvermogen niet kon verrichten, en dat hij toch in zijnen heiligen ijver zoo gaarne zou gedaan hebben. Ik maak dezen derden voetval in vereeniging met die godsvrucht, liefde en ootmoedigheid, waarvan de H. Antonius gedurende zijn geheele leven doordrongen was.

Daarvoor zij U, o drievuldige God, zegening en aanbidding, lof en prijs, eer en heerlijkheid gebracht van mij en al Uwe schepselen in den hemel, op de aarde en onder aarde van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Onze Vader. Wees gegroest.

Gebed.

O mijn liefdevolle en wondermachtige patroon, H. Antonius! Ik bid U, toon ons, hoe groot gij zijt voor het aanschijn des Heeren, voor Wien de Rechtvaardigen schitteren gelijk de zon. Bekrachtig ons vertrouwen tot U in onzen nood (noem hier Uwe aangelegenheid!) op dat wij, in vereeniging met allen, die U in hunne noodwendigheden aanroepen, met vroolijk hart mogen jubelen: Groote God, wees hooggelooft en gezegend in de deugden

en wonderen van Uwen getrouwen dienaar Antonius, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen.

Geprezen en gëeerd zij Uwe heilige tong, die God altijd geloofd en anderen tot Zijne verheerlijking aangespoord heeft. „De Heer verleende U eene tong ter belooning“, (Eccli 51, 30) die voor de geheele wereld Uwe verdienste verkondigt, doordat zij twee en dertig jaren na Uwen dood nog frisch en ongeschonden gevonden werd en het tot op den huidige dag gebleven is, als voorwerp der vereering en bewondering voor alle bezoekers van Uw glorievol graf te Padua.

Overwiegend gebed voor het beeld van den heilige.

Gij vindt op de titelplaat van dit boekje, en gewoonlijk ook overal elders, den H. Antonius voorgesteld met eene lelie. een boek en het Goddelijk Kindje op den arm, doch wellicht hebt gij nog nooit overwogen, waarom de heilige aldus wordt afgebeeld. Beschouw derhalve deze beeltenis eens met de oogen des geestes, opdat het U tot stichting, hem echter tot grootere eer strekke!

Waarom wordt de H. Antonius met *eene lelie* afgebeeld? De lelie is het zinnebeeld zijner vlekkelooze onschuld en reinheid des harten; haar sneeuw witte glans, waarbij Salomons pracht niet te vergelijken was, wijst op zijn voortdurend streven, steeds meer volmaakt

en heilig te worden, want de Rechtvaardige zal, gelijk de H. Schrift zegt, „bloeien als eene lelie“. De lelie staat verheven boven de andere bloemen, met recht opgaanden stengel verheft zij haren kelk hemelwaarts; daarheen stond ook steeds de zin van den H. Antonius, hij zocht slechts, „hetgeen boven is“ (Kol. 3. 2).

Het boek in de hand van den heilige is de *H. Schrift*. Het wijst er U op, dat zijne voortdurende meest geliefkoosde bezigheid het lezen der heilige boeken, de studie der heilswaarheden en het beschouwen der goddelijke dingen was, waardoor hij dan ook tot hooge wijsheid geraakte, een beroemde leeraar der godgeleerdheid en een wonderbare prediker werd. Derhalve heeft paus Gregorius IX. hem den eertitel „Ark der beide Testamenten en schatkamer der heilige Schriften“ toegevoegd.

Het goddelijk kindje Jesus op den arm van den heilige moet U ten eerste herinneren aan de voortdurende innige vereeniging van den H. Antonius met zijnen lieven Heer en Heiland, en vervolgens ook aan de wonderbare verschijning, die hem ter belooning van de verdiensten zijner deugd te Padua ten deel viel, en aan het vertrouwelijk verkeer, waarmede de Heer zich gewaardigde zijnen dienaar te vereeren, om hem reeds in dit leven voor zijne deugd overrijk te beloonen.

Hebt gij aldus het beeld van den heilige met de oogen des geestes aandachtig be-

schouwd, stel dan, opdat deze overweging ook vruchtbaar voor uwe ziel moge zijn, de volgende vragen aan u zelven: Is mijne deugd ook eene onbevleete lelie? Welke moeite geef ik mij om een rein hart te verwerven en voortdurende vorderingen in het goede te maken?

Waarop staat gewoonlijk mijn zin; zoek ik misschien in tegenstelling met den H. Antonius meer datgene, „wat beneden is“?

Welke boeken lees ik het liefste; mogelijk wel zulke, die het ongeloof, de valsche verlichting of lichtvaardige zedelijke grondstellingen huldigen? Zoek ik de ware wijsheid daar waar zij gevonden wordt, in de vreeze Gods en de betrachting Zijner geboden?

Hoe staat het met mijne verhouding tot den goddelijken Heiland? Streef ik naar innige vereeniging met Hem door het veelvuldig, waardig ontvangen der H. H. Sacramenten, door de liefdesgemeenschap des altaars?

Ondervraag U aldus met een oprecht hart en neem dan, onder aanroeping der voorbede van den H. Antonius, het vaste voornemen, U in deze of gene zaak eens ernstig te beteren! (Maak echter niet te veel voornemens, opdat gij ze ten slotte niet alle onvolbracht laat!)

Gebed.

O H. Antonius, sneeuwwitte lelie der maagdelijkheid, licht der heilige wetenschap, teederste beminnaar van Jesus Christus, in al mijne noodwendigheden neem ik mijne toe-

vlucht tot U, door wiens voorspraak de Heer aan zoovele smeehenden zoo wonderbare genaden liet ten deel vallen. Zie! ik kniel zoo gaarne biddende voor uw beeld neder, omdat zijn aanblik mijn hart met zoeten troost vervult. Vuriglijk roep ik U om Uwe hulp aan, te vuriger, naarmate de kommer en de zorg, die mijne ziel verdrukken, grooter zijn. Mijn vertrouwen op U is zoo vast, dat er geen, ook nog zoo groote, nood is, waarin ik niet tot U mijne toevlucht zoude nemen, hetzij in noodwendigheden der ziel of in die des lichaams. Liefdevolle patroon der bedrukten en ongelukkigen, verkrijg voor mij van den Goddelijken Heiland, uwe innigste en eenigste liefde, dat ik, om wille uwer verdiensten door Zijne barmhartigheid gesteund, steeds van zonden bevrijd en tegen elken nood verzekerd moge zijn! Amen.

Negen edelsteenen

in de kroon van den H. Antonius
van Padua.

(Met negen gebeden om zijne voorspraak.)

Toen de H. Antonius in het rijk der hemelen werd opgenomen, bekleedde de Heer hem met het gewaad der heerlijkheid en kroonde hem aan de poorten van het paradijs met de kroon der gerechtigheid. O hoe buitengewoon schoon is deze kroon van den heilige, hoe schittert haar onvergankelijk goud, hoe

stralen hare onschatbare edelgesteenten gelijk de zon!

Wat kan zijnen vereerders wel meer tot vreugde strekken, dan een blik op deze kroon der glorie, die de Heer, de rechtvaardige Rechter hem op dien dag verleend heeft? Is er eene meer hartverheffende overweging voor het jubelfeest van den heilige, dan die der schitterende edelsteen, welke gedurende bijna zeven eeuwen hare stralen nederschieten van uit die plaats, waar zij in alle eeuwigheid zullen glanzen?

Daar licht de *saffier des geloofs*, die de ziel van den heilige met hemelsch licht vulde, van dat H. geloof, dat hem tot eenen grooten leeraar der waarheid en eenen hamer der ketters maakte. O H. Antonius, apostolische prediker en verdediger van het katholieke christendom, bid voor mij, opdat ik mijn geloof in kinderlijken eenvoud bewaren en ook steeds tot richtsnoer mijns levens maken moge!

Daar prijkt de *smaragd van dat onwankelbare vertrouwen op God*, waarmede de heilige alles van Gods goedheid en barmhartigheid hoopte, weshalve de Heer hem de grootste wonderwerken genadig verleende.

O H. Antonius, wonderbaar in uw vertrouwen op God, bid voor mij, opdat mijne hoop nooit op mijne eigene kracht, maar altijd op Gods macht en barmhartigheid gevestigd zij.

Daar vlamt *de robijn der vurigste liefde tot God*, waarmede de heilige zijnen Heer van jongs af aan omving, „zoo dat van al zijne liefde Jesus hem de innigste en eenigste was.“ (Thomas à Kempis.)

O H. Antonius, serafijn der heilige liefde, bid voor mij, opdat ik mijnen God steeds boven alles beminnen en uit liefde tot Hem Zijne geboden getrouw opvolgen moge!

Daar schittert *de bontkleurige opaal der ware naastenliefde*, waarmede de heilige zijne broederen in zoo veelvuldige noodwendigheden te hulp kwam, zoodat hij met den apostel „alles voor allen geworden is, om allen voor Christus te winnen.“

O H. Antonius, trouwe navolger van den barmhartigen Samaritaan, bid voor mij, opdat ik mijnen naaste, volgens het gebod van Jesus, moge liefhebben als mij zelven!

Daar glanst *de topaas der ootmoedigheid*, rozerood geworden in den gloedoven *van het geduld*, van die ootmoedigheid, waarmede volgens den H. Chrysostomus niets kan vergeleken worden, want zij is de wortel, voedsel en steun van al het goede, en de heilige was naar het voorbeeld zijns goddelijken Leermeesters waarlijk zachtmoedig en ootmoedig van harte.

O H. Antonius, spiegel van ootmoedigheid en geduld, bid voor mij, opdat uw voorbeeld mij van mijnen hoogmoed geneze en dat ik de wederwaardigheden van dit leven lichter verdragen moge!

Daar straalt *de vioolblauwe amethyst der versterving*, waarmede de heilige zijn lichaam kastijdde in vasten en nachtwaken, zijne ziel door zelfverloochening, om aan zich zelve afgestorven, nog slechts in Christus te leven.

O H. Antonius, voorbeeld der innerlijke en der uiterlijke versterving, bid voor mij, opdat ik mijne booze neigingen overwinnen en werken van ware boetvaardigheid volbrengen moge!

Daar bliksemt *de onbedwingbare diamant der christelijke sterkmoedigheid en standvastigheid*, waarmede de heilige over de wereld en de hel zegevierde en aan het dwaalgeloof en de tirannie zonder menschenvrees heeft weerstaan.

O H. Antonius, sterke en zegevierende held van Jesus Christus, bid voor mij, opdat ik mijn geloof steeds standvastig belijden en tot aan het einde toe in de genade Gods volharden moge!

Daar vonkelt *de doorzichtige brillant der reinheid des harten*, waarmede de heilige ook zelfs den schaduw der zonde vermeden en niets méér gevreesd heeft, dan den Heer, ook slechts in het geringste, te beleedigen.

O H. Antonius, schatkamer der deugden, bid voor mij, opdat ik alle gelegenheid tot zonden vluchten en mijnen God nooit door zware schuld mishagen moge!

Daar eindelijk schemert, boven alle schatting waardevol, *de sneeuw witte parel der heilige kuisheid*, welke de heilige reeds in zijne

teederste kindschheid aan de Koningin des Hemels beloofd en tot aan het einde toe in maagdelijke schoonheid bewaard heeft, „want in zijn kuisch hart heerschte geene andere liefde, dan de liefde tot Jesus.“ (H. Hieronymus.)

O H. Antonius. engel in het vleesch, bid voor mij, opdat ik mijn lichaam en mijne ziel onbevlekt bewaren moge, om Uwe kroon, die ik heden bewonderd heb op aarde, eenmaal in hare volle heerlijkheid te aanschouwen in den hemel, wanneer ik door Uwe voorbede der beloften van Christus zal waardig worden. Amen.

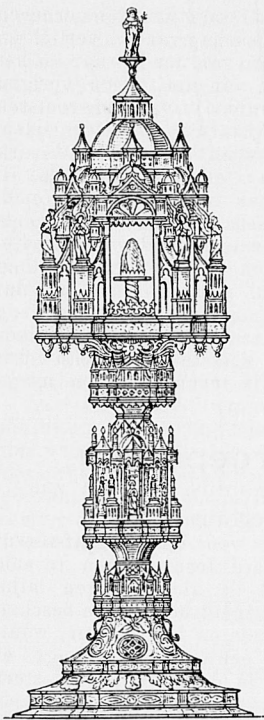

Lofgebed

op de ongeschondene tong van den
heilige.

(Naar het Italiaansch.)

O gezegende tong van den H. Antonius, het was passend U het voorrecht der ongeschondenheid toe te staan, dat gij gedurende zoo vele eeuwen tot op den huidigen dag behouden hebt, want gij waart het werktuig der Almacht, om zoovele wonderen en genaden te bewerken, gij werdt waardig gekeurd, op vertrouwelijke wijze met Jesus en Maria te verkeerem. O tong, die uit ootmoedigheid stom gebleven zijt en Uwe gaven verborgen hebt, doch uit liefde en gehoorzaamheid eene wonderbare welsprekendheid ontvouwdet, gij hebt de dwalenden verlicht, de zondaars bekeerd, de harten beheerscht en aan

De monstrans met de ongeschon-
dene tong van den H. Antonius.

de hoogen en mach-
tigen bewondering
ingeboezemd. O
ongeschondene, ge-
zegende tong,
geesel der duivelen
schrik der tirannen,
wellust der goeden,
troost der treurigen
leermeesteres van
allen in de heilig-
heid! O tong, won-
derbaar in de ont-
hulling van de ge-
heimen der harten,
in de voorzegging
der toekomstige
dingen, door velen
op grooten afstand
gehoord en door
alle natiën ver-
staan! O heilige
tong, door God uit-
verkoren, om
anderen heilig te
maken! De sera-
fijnsche vader Fran-
ciscus is door een
wonder uit Italië
plotseling in Fran-
krijk verschenen,
om U te hooren en
zijne tevredenheid

te' kennen te geven. O tong van den verheven Meester der ware wetenschap, van den verlichten uitlegger der H. Schrift, van den leeraar en het licht der Kerk Gods, van den zielenijverigen apostel van Italië en Frankrijk, van den grootsten wonderdoener aller plaatsen en aller tijden, terecht zijt gij genoemd geworden, de ark der beide Testamenten en de bazuin des H. Geestes. Wel is waar zijt gij nu verstomd, doch in Uwe ongeschondenheid door Gods genade nog steeds welsprekend, voor al diegenen, die tot U komen. O gezegende tong van den H. Antonius, verkrijg voor mij, dat ik gedurende mijn geheele leven mijne tong tot lof van den Heer en Heiland gebruiken en eenmaal met den zoetsten Naam van Jesus op de lippen uit dit leven scheiden moge! Amen.

Aanroeping

van den H. Antonius om een zalig sterfuur.

O H. Antonius, die voor Uw zalig afsterven waardig gekeurd werd Jesus Zelfen te aanschouwen. U beveel ik al de dagen mijns levens aan, in Uwe geheel bijzondere bescherming echter mijn einde en laatste uur, waarvan mijne gansche eeuwigheid afhangt, en waarna, zoo ik niet in de genade Gods sterf, geene hoop meer overblijft. Uit de diepte mijns harten smee ik derhalve tot U, dat gij in die verschrikkelijke oogenblikken, waarin

de doodsangst mijne ziel met duisternis omhult,
mij Uwen bijstand genadig verleenen moogt.

Daar ik niet weet, of ik dan nog in staat
zal zijn Uwe hulp in te roepen, bid ik U
thans reeds daarom en noodig U met kinder-
lijk vertrouwen uit, mij aan mijn sterfbed,
als een zoete trooster, ter zijde te staan.

O H. Antonius, verkrijg dan voor mij arm-
zaligen zondaar, dat ik den goeden strijd
zegevierend tot het einde strijden en de laatste
bekeringen van den boozen vijand standvastig
overwinnen moge!

O H. Antonius, die Jesus op Uwe armen
mocht dragen, verkrijg voor mij de groote
genade, dat zijn kostbaar Lichaam de laatste
verkwikking mijner ziel, Zijn heiligste Naam
mijne laatste gedachte zij!

Laat mijne ziel, wanneer zij uit dit leven
scheidt, Uw gezelschap hebben voor den rechter-
stoel van Jesus Christus, opdat haar door Uwe
voorspraak een genadig oordeel ten deel valle
en eenmaal hare plaats in den vrede en hare
woning in het hemelsche Sion zijn moge!

Door Christus, onzen Heer. Amen.

Zegen

van den H. Antonius tegen de beko-
ringen der helsche geesten.

In de portugeesche stad Santarem leefde
ten tijde van den koning Dionysius eene
vrouw, die, ofschoon eene groote zondares, toch

met bijzondere vereering den H. Antonius toegedaan was, wiens bescherming zij dan ook zeer noodig had. Want de booze geest plaagde haar met bekoringen tot zelfmoord; hij fluisterde haar in, alsof Jesus Christus tot haar sprak: „Gij hebt zoo vele zonden begaan, dat gij slechts, wanneer gij U uit liefde tot mij doodt, gered kunt worden.“ Een anderen keer vernam zij de woorden: „Ga naar den Taag en stort U daarin, dan zal ik U alles vergeven!“, Werkelijk begaf zij zich eensdaags — het was juist op den 13. Juni, den feestdag des heiligen — met dit doel naar den stroom. Op den weg daarheen trad zij echter de kerk der Minderbroeders binnen, om den H. Antonius aan te roepen, opdat hij haar moge openbaren, of dit haar voornemen inderdaad door God gewenscht werd.

Onder haar vurig gebed overviel haar plotseling de slaap; zij zakte op de treden van het feestelijk versierde altaar van den heilige neder, en deze zelf verscheen haar, terwijl hij sprak: „Sta op, neem dit blad, en gij zult van al deze bekoringen des boozen vijands bevrijd zijn!“ Zij ontwaakte en vond met blijde verwondering in hare hand een klein perkament, waarop geschreven stond: *Ecce crucem Domini: fugite partes adversae! Vicit Leo de tribu Juda, radix David. Alleluja! Alleluja!* (Ziedaar het kruis des Heeren! Vlucht gij vijandige machten! De leeuw uit den stam van Juda, de wortel van David heeft overwonnen. Alleluja! Alleluja!) (100 Dagen aflat, een-

maal daags, door Z. H. Paus Leo XIII verleend op den 21 Mei 1892). Met hartelijken dank jegens haren grooten schutspatroon verliet zij de kerk, en was van deze kwellende gedachten volkomen verlost. Toen na verloop van tijd het wonderbare blaadje door den koning van Portugal verlangd werd, die beval het in eenen kostbaren reliekenhouder te bewaren, keerden de bekoringen dadelijk weder, doch de ongelukkige vrouw werd voor immer daarvan bevrijd, toen zij op raad der Minderbroeders een afschrift daarvan op hare borst droeg.

Sedert dien werden deze door den H. Antonius zelve voorgeschreven woorden, door velen als een hoogst werkzaam middel gebruikt tegen de bekoringen der helsche geesten.

Lofzang

op het Jubelfeest des S. Antonius.

---

*Vlecht nu vrome liederkranzen,
Vlecht er uw gebeden in!
Jubelglans daalt van de tranzen
En verrukt ons ziel en zin.
Zeven eeuwen zijn daarhenen
Sinds de Heilige is verschenen,
Die alom zijn wondren heeft gestrooid
En nu nog zijn graf met wondren tooit.*

*Lissabon, geboortestede
Van uw grooten zoon, hef aan!
jubel, Padua, juich mede
En ontplooi uw glorievaan!
Laat ons allen hem begroeten,
Rozen strooien voor zijn voeten,
Want de Heer gaf ons tot schutspatroom
's Serafijnschen Vaders grootsten zoon!*

*Klokken, die van zelf gingt luiden
Toen hij opging ten altaar,
Komt opnieuw aan de aard beduiden:
Nog is Antonius wonderbaar!
Padua's onschuldge kleinen,
Zingt langs straten en langs pleinen
Als uw vaderen het loflied van
Sint Antonius den Wonderman!*

*Waar het loon hem werd gegeven
Met de gouden zegekroon,
Waar Gods Heilgen eeuw'g leven,
Bidt hij nu nog voor Gods troon;
En zijn beden dalen weder
Als zoovele gunsten neder;
Te allen tijd tot onze hulp gereed,
Gaaf hem ter harte ons onheil en ons leed.*

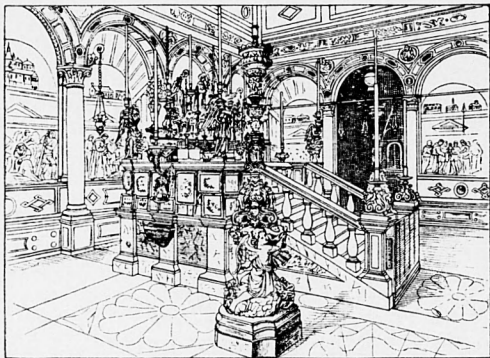
*Zondaars schenkt hij zondesmarke
En den braven sterkte en moed,
En aan't weed gefolterd harte
Heil en troost in overvloed.
Gunsten spreidt hij allerwegen,
Satan vlucht voor zijnen zegen,
Wat verloren ging van goed of eer,
Zij 't naar lijf of ziel, hij brengt het weêr.*

*Daarom klinken jubelzangen
U ter eere, wijd en zijd.
Want uw roem is ons verlangen,
Die ons aller Heilige zijt!
U ter eere rijzen kerken,
Beeltenissen, vrome werken,
Stralen kaarsen heur gewijden glans
En vlamt op uw graf een gloriekrans.
Zeven eeuwen zijn daarhenen,
Sinds gij heilig de aard verliet;
Veel is sinds dien tijd verdwenen,
Doch uw roem, Antonius, niet.
Jubelend en dankend smeeken
Volkren aller hemelstreken
In één vrome groete en bede aldus:
Bid voor ons, o Sint Antonius!*

Zeven beden

tot den hemelschen Vader om genaden
door de voorspraak en verdiensten van
den H. Antonius te verwerven.

1. Onze Vader, die in de hemelen zijt, waar
Uw roemvolle belijder Antonius, Uwe
heerlijkheid van aanschijn tot aanschijn
aanschouwt, door die engelachtige rein-
heid, ter oorzake waarvan hij waardig
gekeurd werd U te aanschouwen, reinig
onze harten, trek ze uit het slijk der
aarde aan Uw Vaderhart, opdat Uw
Naam door ons niet onteerd, maar altijd
geheiligd worde!

De grafkapel van den H. Antonius in zijne kerk te Padua.

O H. Antonius, glanzende lelie der reinheid, bid voor ons, opdat wij der belofte van Christus waardig worden: „Zalig de zuiveren van harte, want zij zullen God zien.“

2. Onze Vader, die in de hemelen zijt, door dat Geloof, waardoor de H. Antonius zoo vele in de woestijn der zonde verdwaalde schapen tot den waren schaapsstal teruggebracht en zoo vele dwalenden voor het rijk Gods teruggewonnen heeft, bevestig ons in de kracht des geloofs, opdat Uw rijk tot ons kome en wij, als trouwe ledematen van Gods

Kerk op aarde, verdienen mogen in de triomfeerende Kerk in den Hemel binnen te gaan!

O H. Antonius, hamer der ketterij, bid voor ons, opdat wij waardig worden der belofte van Christus: „Wie Mij voor de menschen belijden zal, dien zal ik ook belijden voor mijnen Vader die in den Hemel is.“

3. Onze Vader, die in de Hemelen zijt, door den gloeienden ijver en de opgeruimdheid in Uwen dienst, die het hart van den H. Antonius geheel vervuld hebben, verleen ook ons volharding in het volbrengen Uwer heilige geboden, en ware bereidwilligheid, U alleen te dienen, opdat Uw Wil geschiede op aarde zoo als in den Hemel!

O H. Antonius, beminnaar der goddelijke wet, bid voor ons, opdat wij waardig worden der belofte van Christus: „Wanneer iemand mij dient, dien zal mijn Vader eeren.“

4. Onze Vader, die in de Hemelen zijt, door dien honger en dorst naar de gerechtigheid, waarmede de H. Antonius slechts naar U en Uwe eer verlangde, geef ook ons een innig verlangen naar datgene, was boven is, naar U, ons eenigst Goed, en geef ons heden ons dagelijksch brood in Uwe werkzame genade, brood des lichaams en Manna der ziel schenk ons o Heer. „Die de hongerigen met goederen overlaadt!“

O. H. Antonius, ijveraar voor de eer van God, bid voor ons, opdat wij waardig worden der belofte van Christus: „Zalig zijn zij, die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden!“

5. Onze Vader, die in de Hemelen zijt, door die zoete zachtmoedigheid, waarmede de H. Antonius alle vijandelijkheden zijner tegenstanders met werken der liefde vergolden en alle vernederingen blijmoedig aangenomen heeft, neem ook alle hatelijkheid en bitterheid des harten van ons weg, opdat Gij ons onze schulden moogt vergeven, gelijk ook wij in vreeze en liefde tot U onzen schuldenaren vergeven.

O H. Antonius, spiegel der zachtmoedigheid, bid voor ons, opdat wij waardig worden der belofte van Christus: „Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde bezitten!“

6. Onze Vader, die in de Hemelen zijt, door de standvastige in en uitwendige versterving, door welke de H. Antonius alle bekoringen der hel, der wereld en van het vleesch zegevierend overwonnen heeft, vervul onze harten met Uwe kracht en liefde, opdat wij Uwe genade niet verliezen en in de bekoringen der dervoudige begeerlijkheid niet te gronde gaan mogen: leid ons niet in bekoring!

O H. Antonius, engel in het vleesch, bid voor ons opdat wij waardig worden der belofte van Christus: „Zalig de knechten, die de Heer wakend vinden zal, wanneer hij komt!“

7. Onze Vader, die in de Hemelen zijt, door die innige liefde, waarmede de H. Antonius steeds er naar streefde, zijne medemenschen van alle kwalen des lichaams en der ziel te verlossen, laat ook ons bevrijd worden van geestelijken en lichamelijken nood, en verlos ons van den kwade. Amen.

O H. Antonius, Vader der bedrukten, bid voor ons, opdat wij waardig worden der belofte van Christus: „Wat gij den Vader in Mijnen Naam zult vragen, zal Hij U geven.“

Lofzang

aan de allerheiligste Maagd.

(Door den H. Antonius gezongen vóór zijn
afsterven.)

*O Glorieuze Koningin,
Des Hemels en der aard Vorstin!
't Kind, dat aan uwen boezem rust,
Schiep eens u zelf in zaalgen lust.*

*Wat Eva eens verloor, en meer,
Schenkt gij ons door uw Jesus weér;
Naar hooger schrijden wij nu voort,
Daar gij ontsluit de hemelpoort.*

79 339

*Des grooten Konings gouden Poort,
Paleis, waar't eeuw'g Licht in gloort!
Verloste volken, zingt haar eer!
Door haar aanschouw 't leven weér.*

*U, Jesus, roem en eer verdo
Dien ons de Maagd een geboort,
Met Vader en met Geest, Amen
In de eeuw'gheid der eeuwen. Amen.*

V. Maak mij waardig U te loven, o aller-

K. Geef mij kracht tegen Uwe vijanden!

Gebed.

O oneindig barmhartige God, die het onbevleete hart der allerzaligste Maagd en Moeder Gods Maria tot toevluchtsoord voor ons zondaren bereid hebt, geef, dat wij, dit liefdevolle hart vereerende, door de voorspraak van Maria die genaden verwerven mogen, die wij het meeste noodig hebben, en naar het voorbeeld van den H. Antonius als goede kinderen onzer hemelsche moeder mogen leven en sterven. Wij bidden U daarom door Jesus Christus onzen Heer, die met U leeft en regeert in alle eeuwigheid. Amen.

